

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2021. július 14.*

„Dömping – Oroszországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatala – Időközi felülvizsgálat – A rendes érték számítása – Értékesítési, általános és igazgatási költségek – Kapcsolt vállalatok közötti értékesítés – Szokásos kereskedelmi forgalom – Egy gazdasági egység – Az (EU) 2016/1036 rendelet 2. cikkének (3), (4) és (6) bekezdése – Exportár – Kiigazítás – Jutalék alapján dolgozó ügynökhöz hasonló feladatok – A 2016/1036 rendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja – Nyilvánvaló értékelési hiba – A korábbi vizsgálatban alkalmazottól eltérő módszer – A 2016/1036 rendelet 11. cikkének (9) bekezdése – Jogos bizalom – Védelemhez való jog”

A T-716/19. sz. ügyben,

az **Interpipe Niko Tube LLC** (székhelye: Nyikopol [Ukrajna]),

az **Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC** (székhelye: Dnyipro [Ukrajna]),

(képviseli őket: B. Servais ügyvéd)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Němečková és G. Luengo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Oroszországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2018/1469 végrehajtási rendeletnek az (EU) 2016/1036 rendelet 11. cikkének (3) bekezdése szerinti részleges időközi felülvizsgálatot követő módosításáról szóló, 2019. augusztus 1-jei (EU) 2019/1295 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2019. L 204., 22. o.; helyesbítések: HL 2019. L 261., 100. o.; HL 2020. L 77., 27. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: R. da Silva Passos elnök, L. Truchot (előadó) és M. Sampil Pucurull bírák,

hivatalvezető: E. Artemiou tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. december 17-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperesek, az Interpipe Niko Tube LLC és az Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC két ukrán jog szerinti társaság, amelyek varrat nélküli csövek gyártásával és kivitelével foglalkoznak.
- 2 A varrat nélküli acélcövek uniós gazdasági ágazatával foglalkozó védelmi bizottság 2005. február 14-én benyújtott panaszát követően az Európai Bizottság az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendeletnek (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o) (amelyet az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet [HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o.] váltott fel, ez utóbbi helyébe pedig az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2016. L 176., 21. o., a továbbiakban: alaprendelet] lépett) a 384/96 rendelet, valamint az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló 2026/97/EK rendelet módosításáról szóló, 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel módosított változata (HL 2004. L 77., 12. o., a továbbiakban: a módosított 384/96 rendelet), különösen a 384/96 rendelet 5. cikke (jelenleg az alaprendelet 5. cikke) alapján dömpingellenes eljárást indított a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcövek behozatalával kapcsolatban.
- 3 2006. június 27-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló 954/2006/EK rendeletet (HL 2006. L 175., 4. o.; helyesbítés: HL 2009. L 320., 35. o.).
- 4 A 954/2006 rendelettel a Tanács 25,1%-os dömpingellenes vámot vetett ki a CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube és az OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant ukrán társaságok által gyártott, egyes varrat nélküli vas- és acélcövek behozatalára, amely társaságok helyébe az Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) és az Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) lépett (a továbbiakban együttesen: korábbi Interpipe társaságok), és amelyek jogutódjai a felperesek. E rendeletben a Tanács megállapította, hogy e társaságok két kereskedő társasággal, a SPIG Interpipe-pal (székhelye: Ukrajna) és a Sepco SA-val (székhelye: Svájc) vannak kapcsolatban.

- 5 A Törvényszék Hivatalához 2006. szeptember 8-án benyújtott keresetlevelükkel a korábbi Interpipe társaságok a 954/2006 rendelet őket érintő részében történő megsemmisítését kérték.
- 6 A 2009. március 10-i Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ítéletben (T-249/06, a továbbiakban: első Interpipe ítélet, EU:T:2009:62) a Törvényszék nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállására és a védelemhez való jog megsértésére hivatkozva megsemmisítette a 954/2006 rendelet 1. cikkét, amennyiben a szóban forgó ukrán társaságok által gyártott termékek Unióba irányuló exportjai esetében megállapított dömpingellenes vám meghaladta azt a vámot, amely akkor lett volna alkalmazandó, ha az exportárat nem igazították volna ki a módosított 384/96 rendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja (jelenleg az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja) értelmében vett jutalékkal azokban az esetekben, amikor az értékesítések a Sepco kapcsolt társaság közvetítésével történtek. Ezen ítélet 178. pontjából következik, hogy amennyiben megállapítják, hogy valamely termelő az általában a belső értékesítési részleget terhelő feladatokkal bízta meg a termékeit forgalmazó azon társaságot, amelyet gazdaságilag ellenőriz, és amellyel gazdasági egységet alkot, igazolt az a tény, hogy a Tanács és a Bizottság azt az árat veszi alapul, amelyet az első független vásárló fizet a forgalmazó leányvállalatnak, anélkül hogy jutalék címén kiigazítást alkalmazna. A Törvényszék szerint a Sepco a korábbi Interpipe társaságok belső értékesítési részlegének tekinthető, így az intézményeknek semmilyen kiigazítást nem kellett volna alkalmazniuk az általa alkalmazott árak tekintetében. A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasította.
- 7 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítéletében (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78) a Bíróság elutasította a Tanács és a Bizottság által az első Interpipe ítélettel szemben benyújtott fellebbezéseket.
- 8 A Tanács a 954/2006 rendelet módosításáról szóló, 2012. június 21-i 540/2012/EU végrehajtási rendelet (HL 2012. L 165., 1. o.) elfogadásával eleget tett az első Interpipe ítéletben foglaltaknak. E végrehajtási rendelet (11)–(14) preambulumbekzdése szerint a Sepco kapcsolt társaságon keresztül megvalósított értékesítésekre vonatkozóan újraszámolták a dömpingkülönbötetet az exportárnak az – időközben a módosított 384/96 rendeletet felváltó – 1225/2009 rendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja (jelenleg az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja) értelmében vett jutalék tekintetében történő kiigazítása nélkül. A felperesekre alkalmazandó dömpingellenes vám mértékét 17,7%-ban állapították meg.
- 9 Az 540/2012 végrehajtási rendelettel módosított 954/2006 rendeletben előírt dömpingellenes intézkedéseket további ötéves időszakra fenntartották az 1225/2009/EK rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követően az Oroszországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és acélcsővek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a Horvátországból származó egyes varrat nélküli vas- és acélcsővek behozatalára vonatkozó hatályvesztési felülvizsgálati eljárás megszüntetéséről szóló, 2012. június 26-i 585/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 174., 5. o.) alapján. A Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperesek továbbra is két, Ukrajnában és Svájcban letelepedett kapcsolt kereskedővel dolgoztak (lásd a fenti 4. pontot), amely társaságok elnevezése LLC Interpipe Ukraine-re (a továbbiakban: IPU) és Interpipe Europe SA-ra (a továbbiakban: IPE) módosult. A felperesekre alkalmazandó dömpingellenes vám mértéke 17,7% maradt.
- 10 A felperesek által az 1225/2009 rendelet 11. cikkének (3) bekezdése (jelenleg az alaprendelet 11. cikkének (3) bekezdése) alapján kért időközi felülvizsgálati eljárás (a továbbiakban: a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat) eredményeként a Tanács elfogadta az 585/2012

végrehajtási rendelet módosításáról szóló, 2012. augusztus 28-i 795/2012/EU végrehajtási rendeletet (HL 2012. L 238., 1. o.), amelynek értelmében a felperesekre alkalmazandó dömpingellenes vám mértéke 13,8%-ra csökkent.

- 11 2017. július 4-én a Bizottság a Hivatalos Lapban közzétette az Oroszországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- vagy acélcsövek behozatalára alkalmazandó dömpingellenes intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatának megindításáról szóló értesítést (HL 2017. C 214., 9. o.). Az ezen értesítésben említett felülvizsgálat (a továbbiakban: a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat) az alaprendelet 11. cikkének (2) bekezdésén alapult.
- 12 2018. május 7-én a Bizottság a Hivatalos Lapban a többek között Ukrajnából származó egyes varrat nélküli csövek behozatalára alkalmazandó dömpingellenes intézkedések részleges időközi felülvizsgálatának megindításáról szóló értesítést is közzétette (HL 2018. C 159., 18. o.). Az ezen értesítésben említett felülvizsgálat (a továbbiakban: a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat), amelyet a felpereseknek az alaprendelet 11. cikkének (3) bekezdésén alapuló kérelmére folytattak le, a nekik felrótt dömpingre korlátozódott.
- 13 2018. július 13-án a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat keretében a Bizottság az alaprendelet 20. cikkének megfelelően általános tájékoztatót küldött a felpereseknek, amelyben értesítette őket arról, hogy a rendes érték számításához az alaprendelet 2. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében szükséges értékesítési, általános és igazgatási költségek (a továbbiakban: SGA-költségek) meghatározásához nem csupán az érintett terméknek független ukrajnai vevők részére közvetlenül vagy az IPU-n keresztül történő értékesítésével, hanem a felperesek által – független ukrajnai vevőknek való viszonteladás céljából – az IPU részére történő értékesítésével összefüggésben felmerülő SGA-költségeket (a szállítási költségek kivételével) is figyelembe szándékozik venni.
- 14 Egyébiránt a Bizottság megjegyezte, hogy a felperesek a termékeiket a korábbiaktól eltérően immár nemcsak az IPE-n keresztül, hanem egy másik, németországi székhelyű kapcsolt társaság, az Interpipe Central Trade GmbH-n (a továbbiakban: IPCT) keresztül is exportálják az Unióba, amelyet importőrnek kell tekinteni. Az első Interpipe ítéletnek megfelelően a Bizottság nem irányozta elő, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítást alkalmazza a független vásárlók által az IPE részére fizetett árakra, miközben arra vonatkozó szándékát kifejezte, hogy e rendelet 2. cikkének (9) bekezdése alapján kiigazítást alkalmazzon az IPCT által az Unióban értékesített termékek tekintetében.
- 15 A 2018. július 13-i általános tájékoztatóra vonatkozóan 2018. július 30-án benyújtott észrevételeikben a felperesek vitatták a Bizottságnak az SGA-költségekre vonatkozó számításait, arra hivatkozva, hogy a tervezett módszer az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdését sértő módon eltér a korábban alkalmazott módszertől. Ez az állítólagos új módszer mesterségesen megnövelte az SGA-költségeket, és következésképpen a dömpingkülönbötet is.
- 16 A 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálatot követően a Bizottság elfogadta az Oroszországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- vagy acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak a 2016/1036 rendelet 11. cikke (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről szóló, 2018. október 1-jei (EU) 2018/1469 végrehajtási rendeletet (HL 2018. L 246., 20. o.). Így a szóban forgó dömpingellenes intézkedéseket fenntartották.

- 17 A 2018/1469 végrehajtási rendelet (82) és (83) preambulumbekzdésében a Bizottság rámutatott arra, hogy az összes elem vizsgálatát követően elfogadta a felpereseknek a kapcsolt társaságok közötti SGA-költségek számítására vonatkozó kérelmét.
- 18 A 2018/1469 végrehajtási rendelet (86) és (87) preambulumbekzdésében a Bizottság pontosította, hogy ha az exportáló gyártó az érintett terméket a kereskedőként eljáró IPE-n keresztül exportálta az uniós független vevőknek, az exportár megállapítása az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdésével összhangban az Unióba irányuló kivitel keretében értékesített érintett termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő árak alapján történt. Ezzel szemben, ha az exportáló gyártó az érintett terméket az importőrként eljáró IPCT-n keresztül exportálta az Unióba, az exportár képzése – az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdésével összhangban – a hivatkozott rendelkezésben foglalt kiigazításokkal azon ár alapján történt, amelyen az importterméket első vizonteladásakor uniós független vevőknek értékesítették.
- 19 A felperesekre alkalmazandó dömpingellenes vám mértéke 13,8% maradt.
- 20 2019. május 21-én a Bizottság a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat keretében az alaprendelet 20. cikkének megfelelően általános tájékoztatót (a továbbiakban: 2019-es általános tájékoztató) küldött a felpereseknek. Ebben először is a Bizottság arról tájékoztatta őket, hogy az SGA-költségeik számítása során beszámította az IPU részére történt értékesítések költségeit. Másodszor, a Bizottság megállapította, hogy véleménye szerint az IPE és az IPCT két külön értékesítési csatorna, amelyeken keresztül biztosítható ugyanazon termékeknek az Unióba történő kivitele. E tényező alapján, az IPU által egyrésről a felperesek, másrésről pedig az IPE és az IPCT között játszott koordinációs szerepre, az IPU és az utóbbi két társaság között létrejött szerződések sajátosságaira, valamint arra tekintettel, hogy az IPE létesítő okiratában nincs kizárólagossági kötelezettség az értékesítendő termékek szállítóinak megválasztásával kapcsolatban, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az IPE-t már nem lehet azon csoport (a továbbiakban: Interpipe csoport) belső exportértékesítési részlegének tekinteni, amelyhez a felperesek is tartoznak, és az exportár számításánál az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján kiigazítást kell alkalmazni az IPE-nek az uniós független vevők által fizetett árak tekintetében.
- 21 A 2019-es általános tájékoztatóval kapcsolatban 2019. június 4-én tett észrevételeikben a felperesek először is a Bizottság SGA-költségekre vonatkozó számításait vitatták arra hivatkozva, hogy a tervezett módszer a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat keretében már korábban javasolt és végül elutasított módszernek felel meg. Másodszor azt állították, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján a független vevők által az IPE részére fizetett árak tekintetében történő kiigazítás alkalmazása sérti az első Interpipe ítéletből eredő elveket (lásd a fenti 6. pontot). Hangsúlyozták, hogy a ténybeli körülmények az ICT létrehozása ellenére sem változtak.
- 22 2019. június 27-én a Bizottság kiegészítő tájékoztatót küldött a felpereseknek, amelyben a 2019. június 4-i észrevételeikben megfogalmazott – a fenti 21. pontban nem szereplő – érvek közül többet is elfogadott. A Bizottság hozzátette, hogy a fent hivatkozott érveket is megvizsgálták, de azokra a legkésőbb 2019. augusztus 6-án közzéteendő végrehajtási rendeletben fognak csak kitérni. A Bizottság által e kiegészítő tájékoztatóban előírányzott dömpingellenes vám mértéke 8,1% volt.

- 23 2019. augusztus 1-jén, a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálatot követően a Bizottság elfogadta a 2018/1469 végrehajtási rendelet módosításáról szóló (EU) 2019/1295 végrehajtási rendeletet (HL 2019. L 204., 22. o.; helyesbítések: HL 2019. L 261., 100. o.; HL 2020. L 77., 27. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet), amelyben a felperesekre alkalmazandó dömpingellenes vám mértékét 8,1%-ban állapították meg.
- 24 A megtámadott rendelet (32), (33) és (39)–(42) preambulumbekzdésében a Bizottság elutasította a felpereseknek a fenti 21. pontban ismertetett érveit. A Bizottság pontosította, hogy az ezen érvek ismertetésével és elemzésével kapcsolatos üzleti információk bizalmas jellegre való tekintettel az elutasításuk indokait külön levélben részletezte, amelyet a felpereseknek 2019. augusztus 2-án küldött meg (a továbbiakban: 2019. augusztus 2-i levél).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 25 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 22-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.
- 26 Az eljárás írásbeli szakasza 2020. április 15-én zárult le.
- 27 A Törvényszék Hivatalához 2020. április 26-án benyújtott levelükben a felperesek a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikkének (2) bekezdése alapján tárgyalás tartását kérték.
- 28 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (hetedik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott. Az eljárási szabályzat 89. cikkében szabályozott pervezető intézkedések keretében a Törvényszék a tárgyalás előtt írásban megválaszolandó kérdéseket intézett a felekhez, és a Bizottságot bizonyos dokumentumok benyújtására hívta fel. A felek ezen intézkedéseknek a kitűzött határidőn belül eleget tettek.
- 29 A Törvényszék a 2020. december 17-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.
- 30 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott rendeletet;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 31 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 32 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek négy jogalapra hivatkoznak.

- 33 Az első jogalap a felperesek IPU részére történő eladásaihoz kapcsolódó SGA-költségeknek a rendes értékbe való beszámításának a jogellenességére vonatkozik. Ezzel – álláspontja szerint – a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdését, 2. cikke (4) bekezdésének első albekezdését és 2. cikke (6) bekezdésének első mondatát, valamint a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 82. o.) 1 A mellékletében található 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.; a továbbiakban: WTO dömpingellenes megállapodás) 2.2.2. cikkének első mondatát.
- 34 A második jogalap az exportárnak a jutalékalapon dolgozó ügynök SGA-költségeinek és nyereségének megfelelő összeggel való kiigazításával elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapul. A Bizottság az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első négy mondata, valamint i) pontja alapján nem vonhatta volna le a felperesek exportárából az IPE javára az SGA-költségeknek megfelelő összeget.
- 35 A harmadik jogalap az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság a rendes értéket és a felperesek exportárát a korábban alkalmazottól eltérő módszer használatával határozta meg.
- 36 E három jogalap mindegyikében a felperesek az alaprendelet 9. cikke (4) bekezdése második albekezdésének és a WTO dömpingellenes megállapodás 9.3. cikkének megsértésére hivatkoznak, mivel a hivatkozott jogsértések, illetve nyilvánvaló értékelési hiba folytán a kivett dömpingellenes vám meghaladja a dömping összegét.
- 37 A negyedik jogalap a védelemhez való jog megsértésén alapul.

Az első, a felperesek IPU részére történő értékesítéseikhez kapcsolódó SGA-költségeknek a rendes értékbe történő beszámításának jogellenességére alapított jogalapról

- 38 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdését, 2. cikke (4) bekezdésének első albekezdését, 2. cikke (6) bekezdésének első mondatát, a saját döntéshozatali gyakorlatát, valamint a WTO dömpingellenes megállapodásnak a WTO Vitarendezési Testületének határozataival értelmezett 2.2.2. cikke első mondatát. Egyébiránt a felperesek azt állítják, hogy valójában nem viselték a vitatott SGA-költségek terhét.
- 39 Előljáróban a felperesek emlékeztetnek arra, hogy az érintett terméknek az ukrán nemzeti piacon történő értékesítése mindig vagy közvetlenül, független nemzeti vevők részére történő értékesítés (a továbbiakban: közvetlen értékesítés) formájában, vagy pedig közvetett értékesítés formájában történt, abban az értelemben, hogy e terméket az IPU-nak adták el, amely azt független nemzeti vevőknek értékesítette tovább (a továbbiakban: közvetett értékesítés).
- 40 A jelen jogalap keretében a felperesek először is arra hivatkoznak, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet elfogadását eredményező, 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat során a rendes érték meghatározásához végzett számításokban az SGA-költségeket illetően, a korábbiakkal ellentétben, nem kizárólag az érintett termék közvetlen értékesítéséhez kapcsolódó SGA-költségeket és az IPU részéről a termék közvetett értékesítésével kapcsolatban felmerülő SGA-költségeket vette alapul. Tévesen a felperesek részéről azon érintett termékek IPU-nak történő értékesítése során felmerült SGA-költségeket (a továbbiakban: vitatott SGA-költségek) is

hozzászámította, amelyeket ez utóbbi az ukrán nemzeti piacon független vevőknek értékesített. A felperesek szerint a vitatott SGA-költségek beszámítása, amelyek nem szerepeltek a Bizottság által a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat keretében végzett számításokban, és amelyeket végül nem vettek figyelembe a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során végzett számításokban (lásd a fenti 11., 13. és 17. pontot), mesterségesen megnövelte a dömpingkülönbözetet.

- 41 Ezt követően a felperesek emlékeztetnek arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint a „rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik”, és hogy az említett rendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében a két, feltehetőleg üzleti kapcsolatban álló fél között alkalmazott árak főszabály szerint nem tekinthetők a szokásos kereskedelmi forgalom körébe tartozónak. A jelen ügyben álláspontja szerint a Bizottság helyesen alkalmazta ezt az elvet, de tévesen nem azt a következtetést vonta le, hogy az ilyen felek közötti értékesítéshez kapcsolódó SGA-költségeket sem lehet a szokásos kereskedelmi forgalom körébe tartozónak tekinteni. A felperesek hangsúlyozzák, hogy az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondata előírja, hogy az SGA-költségeket a szokásos kereskedelmi forgalom adatai alapján kell kiszámítani. Ugyanez az elv következik a WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkének első mondatából.
- 42 Végezetül, a felperesek előadják, hogy a vitatott SGA-költségek hozzáadása mesterségesen megnövelte a rendes értéket, következésképpen a dömpingkülönbözetet is, amint az az alábbi két tényezőből következik.
- 43 Először is, a felperesek emlékeztetnek arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (4) bekezdésének első és harmadik albekezdése, valamint a Bizottság gyakorlata értelmében az érintett terméknek az exportáló ország belföldi piacán független vevők részére történő értékesítését a szokásos kereskedelmi forgalom keretében kell lebonyolítani ahhoz, hogy a rendes érték számítása során figyelembe lehessen venni. Az annak megállapításához szükséges teszt, hogy az értékesítésre a szokásos kereskedelmi forgalom keretében kerül-e sor (a továbbiakban: OCN-teszt), az alaprendelet 2. cikke (4) bekezdésének megfelelően magában foglalja az SGA-költségekkel növelt egységnyi gyártási költségnek és a tényleges értékesítési árnak a terméktípusok szerinti összehasonlítását. A felperesek hozzáfűzik, hogy az alaprendelet, és különösen 2. cikkének (4) bekezdése nem tartalmaz olyan szabályt, amely megkövetelné, hogy az OCN-teszthez felhasznált SGA-költségek körébe valamennyi – ideértve a kapcsolt társaságok közötti értékesítéssel kapcsolatban felmerült – költséget belefoglaljanak.
- 44 Azon terméktípusok esetében, amelyeknek az exportőr belső piacán lebonyolított értékesítése több mint 80%-ban nyereséges abban az értelemben, hogy azokat az egységnyi költséget meghaladó áron értékesítették (a továbbiakban: nyereséges értékesítés), és amelyek súlyozott átlagára megegyezik vagy meghaladja a súlyozott átlagos egységnyi költséget, a rendes értéket a teljes értékesítés alapján kell kiszámítani, függetlenül attól, hogy nyereséges volt-e, vagy sem.
- 45 Ezzel szemben, ha az említett piacon valamely terméktípus nyereséges értékesítési volumene az ilyen típusú termék teljes értékesítési volumenének 80%-ával egyenlő, vagy annál alacsonyabb, illetve, ha ezen terméktípus súlyozott átlagára alacsonyabb, mint az egységnyi gyártási költség, a rendes értéket kizárólag a nyereséges értékesítés alapján kell kiszámítani.

- 46 A felperesek hangsúlyozzák, hogy az, hogy egy adott terméktípus esetében a teljes értékesítést (lásd a fenti 44. pontot) vagy kizárólag a nyereséges értékesítést (lásd a fenti 45. pontot) veszik figyelembe, befolyásolja a terméktípus rendes értékének számítását, amennyiben az a második esetben magasabb. Ily módon pedig a dömpingkülönbözlet is növekszik.
- 47 A felperesek megjegyzik, hogy a jelen ügyben az, hogy a Bizottság a rendes érték számításánál figyelembe vette a vitatott SGA-költségeket, az összköltség növelésével, és következésképpen a nyereséges értékesítés arányának csökkenésével járt. Ily módon növekedett az ukrán nemzeti piacon értékesített azon terméktípusok száma, amelyek esetében a nyereséges értékesítés nem érte el a 80%-os küszöböt, így csak a nyereséges értékesítést vették figyelembe, ami megnövelte a rendes értéket.
- 48 Másodszor, a felperesek szerint az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdéséből az következik, hogy azon terméktípusok esetében, amelyeket a gyártó nem értékesít a nemzeti piacon független vevők részére, hanem azokat az Unióba exportálja, a rendes értéket az SGA-költségek és a nyereség észszerű összegével növelt gyártási költség alapján kell kiszámítani. Ezt az észszerű összeget az érintett termék más típusainak a szokásos kereskedelmi forgalomban történő értékesítése alapján számítják ki. A vitatott SGA-költségek figyelembevétele a nemzeti piacon nem értékesített terméktípusok esetében is megemelte a rendes értéket.
- 49 A felperesek a fenti érvek összességéből azt a következtetést vonják le, hogy a Bizottság a vitatott SGA-költségek figyelembevételével megsértette az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdését, 2. cikke (4) bekezdésének első albekezdését és 2. cikke (6) bekezdésének első mondatát.
- 50 A Bizottság vitatja a felperesek érveinek megalapozottságát, valamint a Bizottság határozathozatali gyakorlatának és a WTO Vitarendezési Testületének határozataiból eredő tanulságok megsértésére vonatkozó érvek esetében azok elfogadhatóságát is, mivel azokat az eljárási szabályzat gyakorlati végrehajtási rendelkezései 115. pontjának nem megfelelő módon terjesztették elő, amennyiben nem felelnek meg a keresetlevélben hivatkozott jogalapcímeknek.
- 51 Ez utóbbi tekintetében meg kell jegyezni, hogy az eljárási szabályzat gyakorlati végrehajtási rendelkezéseiben szereplő szerkesztési ajánlások be nem tartása csak akkor vezethet a kereset egészének vagy egy részének elfogadhatatlanságához, ha az nem felel meg az említett szabályzat 76. cikke d) pontjának. Márpedig, amint az az alábbiakban kifejtésre kerül, a keresetlevél ismerteti, hogy miben áll az első jogalap, valamint az annak alátámasztására felhozott kifogások kellően egyértelműek és pontosak (lásd ebben az értelemben: 2015. március 25-i Belgium kontra Bizottság ítélet, T-538/11, EU:T:2015:188, 131. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 A Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogások tehát nem megalapozottak.
- 53 Érdemben a jelen jogalapot az alkalmazandó fő rendelkezések és az azokat értelmező ítélkezési gyakorlat felidézését követően kell megvizsgálni.
- 54 Az alaprendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében „[e]gy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára”. Az említett rendelet 2. cikke (12) bekezdésének első mondata pontosítja, hogy „[a] dömpingkülönbözlet az az összeg, amellyel a rendes érték az exportát meghaladja”.

- 55 Ebből következik, hogy valamely termék rendes értékének meghatározása azon alapvető szakaszok egyike, amelyek lehetővé teszik a dömping esetleges fennállásának a megállapítását (2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. pont; lásd még ebben az értelemben: 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet, C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 105. pont).
- 56 Valamely termék rendes értéke meghatározásának fő módszerét az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése tartalmazza (2017. július 11-i Viraj Profiles kontra Tanács ítélet, T-67/14, nem tették közzé, EU:T:2017:481, 110. pont), amely előírja, hogy „[a] rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a rendes kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik”.
- 57 Amint arra a Bíróság rámutatott, az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdése első albekezdésének mind a szövegéből, mind a rendszeréből az következik, hogy a rendes érték meghatározása során főszabály szerint elsősorban a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat kell figyelembe venni. Az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdése értelmében ettől az elvtől csak akkor lehet eltérni, ha hasonló terméket nem értékesítenek a „szokásos kereskedelmi forgalom” során, vagy ha ezek az eladások elégtelenek, vagy ha az ilyen eladások nem teszik lehetővé a megfelelő összehasonlítást. A rendes érték tényleges árak alapján történő megállapításának a módszerétől való ezen eltérések kimerítő jellegűek (lásd: 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. és 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 58 A Bíróság azt is pontosította, hogy a „szokásos kereskedelmi forgalom” fogalmának célja annak biztosítása, hogy valamely termék rendes értéke a lehető leginkább megfeleljen a hasonló termékekre az exportáló hazai piacon alkalmazott szokásos áraknak. Ha az értékesítésre olyan kikötések és feltételek mellett kerül sor, amelyek nem felelnek meg a hasonló termék említett piacon való értékesítéseire vonatkozó kereskedelmi gyakorlatnak a dömping fennállásának a meghatározásához releváns időpontban, az nem képez megfelelő alapot a hasonló termék említett piacon való rendes értékének meghatározásához (2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 28. pont).
- 59 Az alaprendelet nem határozza meg a „szokásos kereskedelmi forgalom” fogalmát. Mindazonáltal az említett rendelet a 2. cikkében kifejezetten említést tesz az értékesítés két olyan fajtájáról, amelyek bizonyos feltételek esetén nem minősülhetnek ilyen ügyleteknek. Először is, az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése meghatározza, hogy azok az árak, amelyek olyan felek között állnak fenn, akik feltehetőleg üzleti kapcsolatban állnak vagy akik egymással kompenzációs megállapodást kötöttek, nem tekinthetők a szokásos kereskedelmi forgalomban alkalmazottnak, és nem használhatók a rendes érték megállapítására, kivéve azt az esetet, ha megállapítást nyer, hogy ez a kapcsolat ezeket az árakat nem befolyásolja (lásd: 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 22. és 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másodszor, ugyanezen rendelet 2. cikke (4) bekezdésének első albekezdése alapján hasonló termékek az exportáló ország hazai piacán vagy egy harmadik országba irányuló exportálásával egységnyi előállítási költség alatti áron való értékesítése csak akkor tekinthető a szokásos kereskedelmi forgalom keretén kívülinek, ha megállapítást nyer, hogy az ilyen eladások hosszabb időn át jelentős mennyiségben és olyan árakon zajlanak, amelyek észszerű időn belül nem fedeznek minden költséget. (2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 24. pont). E rendelet 2. cikke (4) bekezdésének harmadik albekezdése pontosítja, hogy a „hosszabb időtartam” alatt rendszerint egy évet kell érteni, de az semmilyen körülmények között sem lehet hat hónapnál kevesebb, és az

egységnyi költség alatti eladások akkor minősülnek ezen időtartam alatt jelentős mennyiségűnek, ha megállapítást nyer, hogy a súlyozott eladási átlagár a súlyozott átlagos egységnyi költség alatt van, vagy hogy az egységnyi költség alatti eladások mértéke eléri vagy meghaladja a rendes érték megállapításához használt eladások 20%-át.

- 60 A Bíróság szerint a „szokásos kereskedelmi forgalom” fogalma az értékesítések önmagukban tekintett jellegére vonatkozik (lásd: 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A megtámadott rendeletnek a rendes értékre vonatkozó rendelkezéseiről

- 61 A jelen ügyben, amint az a megtámadott rendelet (25)–(31) preambulumbekzdéséből következik, a Bizottság a rendes értéket a következőképpen határozta meg.
- 62 Először is, az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének megfelelően megvizsgálta egyrészt, hogy a felperesek esetében az EU-ba irányuló teljes exportvolumenükkel összehasonlítva a hasonló terméknek az általuk független vevők felé végrehajtott összes belföldi – azaz Ukrajnában történt – értékesítésük reprezentatív volt-e, vagyis hogy ezen értékesítések összesített volumene elérte-e a felülvizsgálat tárgyát képező termék EU-ba irányuló teljes exportvolumenének 5%-át. Arra a következtetésre jutott, hogy ez a helyzet áll fenn (a (25) preambulumbekzdés).
- 63 Másrészt a Bizottság megvizsgálta, hogy a felperesek által az Unióba irányuló kivitel keretében értékesített terméktípusokkal azonos vagy összehasonlítható terméktípusoknak a belföldi piacon végrehajtott belföldi értékesítései reprezentatívak voltak-e, vagyis hogy a belföldi értékesítései teljes volumene elérte-e az azonos vagy összehasonlítható terméktípus teljes Unióba irányuló exportvolumenének 5%-át. Megállapította, hogy a terméktípusonkénti belföldi értékesítések nagyrészt reprezentatívak voltak a vizsgálati időszak során (a (26) preambulumbekzdés).
- 64 Másodszor, az Ukrajnában reprezentatív mennyiségben értékesített terméktípusokra (a továbbiakban: az Ukrajnában értékesített terméktípusok) a Bizottság az OCN-tesztet alkalmazta (lásd a fenti 43. pontot). Ennek érdekében kiszámította a felülvizsgálati időszakra vonatkozóan a belföldi piacon független vevők részére megvalósított nyereséges belföldi értékesítések részarányát (a (27) preambulumbekzdés).
- 65 Azon terméktípusok esetében, amelyek Ukrajnában értékesített mennyiségének több mint 80%-át a költségeket meghaladó áron értékesítették, és amelyek súlyozott átlagos értékesítési ára elérte vagy meghaladta a termelési egységköltséget, a terméktípus rendes értékének megállapítása az adott terméktípus teljes – tehát a nyereséges és a nem nyereséges értékesítéseket egyaránt tartalmazó – belföldi értékesítési volumenének figyelembevételével, a tényleges belföldi értékesítési árak összességének súlyozott átlagaként történt (a (28) preambulumbekzdés).
- 66 Azon terméktípusok esetében, amelyek nyereségesen értékesített mennyisége nem volt nagyobb a terméktípus Ukrajnában értékesített teljes mennyiségének 80%-ánál, valamint azon terméktípusok esetében, amelyek súlyozott átlagára alacsonyabb volt a termelési egységköltségnél, a rendes érték megállapítása kizárólag a terméktípusnak a felülvizsgálati időszakban megvalósult nyereséges belföldi értékesítései figyelembevételével, az azokhoz tartozó tényleges belföldi értékesítési árak súlyozott átlagaként történt (a (29) preambulumbekzdés).

- 67 A belföldi értékesítési árak elemzése azt mutatta, hogy az Unióba irányuló kivitel keretében értékesített terméktípussal azonos vagy összehasonlítható terméktípusok mindegyikét figyelembe véve az összes ukrainai értékesítés 35–55%-a volt nyereséges, és a súlyozott átlagos értékesítési ár magasabb volt a termelési költségnél. Ennek megfelelően a rendes érték számítása kizárólag a nyereséges értékesítések során alkalmazott árak súlyozott átlagaként történt (a (30) preambulumbekzdés).
- 68 Harmadszor, azon terméktípusok esetében, amelyek ukrainai értékesítései nem érték el az EU-ba irányuló exportértékesítés 5%-át, valamint azon terméktípusok esetében, amelyeket az ukrán piacon egyáltalán nem értékesítettek (a továbbiakban: Ukrajnában nem értékesített terméktípusok), a rendes értéket a Bizottság az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján az SGA-költségeket és a nyereséget kifejező összeggel növelt terméktípusonkénti előállítási költséget alapul véve számította ki (a (31) preambulumbekzdés).

Az alaprendelet 2. cikke (3), (4) és (6) bekezdésének hatályáról

- 69 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a rendes érték számítása során a Bizottság tévesen vette figyelembe a vitatott SGA-költségeket, és ezzel megnövelte a rendes értéket mind az Ukrajnában értékesített terméktípusok tekintetében az OCN-teszt alkalmazása során, mind az Ukrajnában nem értékesített terméktípusok tekintetében az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében vett rendes érték megállapítása során (lásd a fenti 43–48. pontot).
- 70 Ahhoz, hogy e kifogásokról dönteni lehessen, meg kell határozni, hogy a Bizottság jogosult volt-e a vitatott SGA-költségeket az alaprendelet 2. cikkének (3) és (4) bekezdése alapján beszámítani a rendes értékbe.
- 71 Amint arra a Törvényszék a fenti 57–60. pontban emlékeztetett, a rendes érték meghatározására irányadó alapelv az, hogy annak a szokásos kereskedelmi forgalom elemein kell alapulnia.
- 72 Az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdéséből következik, hogy az üzletileg kapcsolatban álló felek közötti értékesítési árak – egyes kivételektől eltekintve – nem használhatók a rendes érték megállapítására (lásd a fenti 59. pontot).
- 73 A Bizottság arra hivatkozik, hogy ez a kizárás nem arra a kérdésre vonatkozik, amiről a jelen ügyben szó van, tehát, hogy az olyan üzletileg kapcsolatban álló felek, mint a felperesek és az IPU közötti értékesítéshez kapcsolódó SGA-költségek figyelembe vehetők-e a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikke (3) és (4) bekezdése alapján történő meghatározásához.
- 74 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a gyártási költséget, azaz a szóban forgó termék előállítási költségének és az SGA-költségeknek az összegét a Bizottság figyelembe veszi egyrészt az alaprendelet 2. cikkének (4) bekezdésében előírt OCN-teszt keretében annak értékelése során, hogy a belföldi értékesítések nyereségesek-e, és így azokat úgy lehet-e tekinteni, mint amelyek a szokásos kereskedelmi forgalom keretében történtek, másrészt pedig a rendes értéknek az e rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő megállapítása során, amikor a belföldi értékesítéseket nem lehet figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2017. július 11-i Viraj Profiles kontra Tanács ítélet, T-67/14, nem tették közzé, EU:T:2017:481, 163. pont). Az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy az egyes esetekben a releváns költségeknek azonosnak kell lenniük annak elkerülése érdekében, hogy az exportáló gyártókat minden indok

nélkül eltérően kezeljék aszerint, hogy bizonyos terméktípusokat a saját országukban vagy kizárólag külföldön értékesítenek (lásd ebben az értelemben: 1988. október 5-i Brother Industries kontra Tanács ítélet, 250/85, EU:C:1988:464, 19. pont).

- 75 Ebből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottságnak ugyanazon SGA-költségeket kellett figyelembe vennie mind az OCN-tesztnek az Ukrajnában értékesített terméktípusokra történő alkalmazása során, mind pedig az Ukrajnában nem értékesített terméktípusok rendes értékének megállapításakor. Ezt a megállapítást, amely megfelel a fenti 74. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak, egyébiránt a felek is megerősítették a tárgyalás során.
- 76 Az alaprendeletben az SGA-költségek értékelésének módját a 2. cikk (6) bekezdésének első mondata pontosítja, amely előírja, hogy „[a]z eladási, általános és adminisztratív költségek, valamint a nyereség összegének a szokásos kereskedelmi forgalomban a vizsgált gyártó vagy exportőr hasonló terméke előállításának, illetve értékesítésének tényleges adatain kell alapulnia”.
- 77 A Bizottság a beadványaiban arra hivatkozik, hogy az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondata csak az említett rendelet 2. cikke (3) bekezdése szerint megállapított rendes érték képzésére alkalmazandó, míg az e rendelet 2. cikkének (4) bekezdése szerinti OCN-teszt szempontjából irreleváns.
- 78 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondata nem tesz különbséget aszerint, hogy a szóban forgó rendes értéket ugyanezen rendelet 2. cikkének (3) bekezdése vagy valamely más rendelkezése alapján értékelik-e. Az általa meghatározott jogi szabályozás alkalmazását nem korlátozza az említett rendelet egyes különös rendelkezéseiben szabályozott helyzetekre. Következésképpen, az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondatával nem ellentétes az abban előírt azon kötelezettség, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében összegyűjtött adatokra kell támaszkodni minden olyan esetben, amikor e cikk az SGA-költségekre hivatkozik. Egyébiránt, mivel nem vitatott – amint azt a Bizottság is elismerte a tárgyalás során (lásd a fenti 75. pontot) –, hogy a rendes érték megállapításához az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján figyelembe vett SGA-költségek azonosak az ugyanezen rendelet 2. cikkének (4) bekezdésében előírt OCN-teszt céljából alkalmazottakkal, e költségeket az említett rendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondata tiszteletben tartásával, így a szokásos kereskedelmi forgalom keretében történt értékesítésekre vonatkozó adatok alapján kell megállapítani.
- 79 Meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság ilyen adatokat használt-e fel, amikor a jelen ügyben az OCN-tesztet alkalmazta.
- 80 E célból emlékeztetni kell arra, hogy az Interpipe csoport által Ukrajnában értékesített terméktípusok eladására mind közvetlen, mind – az IPU-n keresztül történő – közvetett értékesítés formájában sor került (lásd a fenti 39. pontot). Márpedig az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondata nem hivatkozik kifejezetten a közvetett eladásokhoz hasonló ügyletekre, amelyek két szakaszban zajlanak, és amelyek első szakasza az e csoport által alkotott gazdasági egységben belül valósul meg.
- 81 Annak igazolása érdekében, hogy a rendes érték számítása során figyelembe kell venni a felperesek IPU részére – amelyre vonatkozóan nem vitatott, hogy a felpereshez üzletileg kapcsolódik – történt értékesítései során felmerült SGA-költségeket, a Bizottság lényegében arra hivatkozik,

hogy az első független vásárlónak eladott termék rendes értékét a termék előállításával és értékesítésével kapcsolatos költségek összességének figyelembevételével számítják ki, függetlenül attól, hogy e költségeket a gyártó vagy a csoporton belüli kapcsolt fél viseli-e.

- 82 E tekintetben emlékeztetni kell a gazdasági egység uniós jogi fogalmának jelentésére, valamint e fogalomnak a rendes érték kiszámítására vonatkozó következményeire olyan ügyletek esetén, mint a jelen ügyben szereplő közvetett eladások.

A gazdasági egység fogalmáról és annak következményeiről

- 83 A gazdasági egység fogalma a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (1) bekezdése, és az azt megelőző hasonló rendelkezések szerinti meghatározása céljából került kidolgozásra. E fogalom azon alapul, hogy figyelembe kell venni a vállalatcsoporton belüli kapcsolatok valós gazdasági tartalmát (2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55. pont; 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. és 110. pont).
- 84 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis a jogilag önálló társaságokból álló csoporton belül a gyártási és értékesítési tevékenységek felosztása semmit nem változtat azon a tényen, hogy olyan gazdasági egységről van szó, amely a végzett tevékenységek összességét ilyen módon szervezi, amelyeket más esetben jogi szempontból is önálló egység végez (lásd: 1993. október 13-i Matsushita Electric Industrial kontra Tanács ítélet, C-104/90, EU:C:1993:837, 9. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 85 Ami az olyan értékesítés esetén figyelembe veendő árakat illeti, amely több, ugyanazon csoporthoz tartozó társaság azt megelőző közreműködését feltételezi, hogy a szóban forgó terméket harmadik személy megvásárolja, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ha valamely termelő az általában a belső értékesítési részleget terhelő feladatokkal bízta meg a termékeit forgalmazó azon társaságot, amelyet gazdaságilag ellenőriz, és amellyel gazdasági egységet alkot, igazolt az, hogy a rendes érték meghatározása során azt az árat vegyék alapul, amelyet az első független vásárló fizet a forgalmazó leányvállalatnak, mivel ezek az árak tekinthetők az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében a szokásos kereskedelmi forgalom keretében az első értékesítés során ténylegesen fizetett árnak (2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. pont; lásd még ebben az értelemben: 1988. október 5-i Brother Industries kontra Tanács ítélet, 250/85, EU:C:1988:464, 15. pont; 1992. március 10-i Canon kontra Tanács ítélet, C-171/87, EU:C:1992:106, 9. és 11. pont). Ebből következik, hogy a dömpingellenes vámok elfogadására hatáskörrel rendelkező uniós intézményeknek az első független vevő által a kapcsolt kereskedő társaságoknak fizetett árakat kell alapul venniük (1992. március 10-i Matsushita Electric kontra Tanács ítélet, C-175/87, EU:C:1992:109, 16. pont; lásd még ebben az értelemben: 1988. október 5-i TEC és társai kontra Tanács ítélet, 260/85 és 106/86, EU:C:1988:465, 30. pont; 1988. október 5-i Silver Seiko és társai kontra Tanács ítélet, 273/85 és 107/86, EU:C:1988:466, 14. pont).
- 86 Az árakra vonatkozó e következtetés levonása során a Bíróság a költségekről nyilatkozott, és megállapította, hogy a rendes értékbe bele kell számítani a gyártó által ellenőrzött forgalmazó társaságoknál felmerült összes költséget, valamint a gyártónál felmerült azon költségeket, amelyek a szóban forgó termékek belföldi piacon történő értékesítése kapcsán felmerültek, és amelyek egyértelműen benne lennének az eladási árban, ha az értékesítést a gyártó belső értékesítési részlege végezné (1992. március 10-i Matsushita Electric kontra Tanács ítélet, C-175/87, EU:C:1992:109, 15. pont).

- 87 Általánosabban, a Bíróság szerint a jelen ügyben szereplőhöz hasonló közvetett értékesítéseket illetően minden olyan költséget, amelyet szükségszerűen befoglalnak az első független vevő által fizetett árba, mindig figyelembe kell venni annak elkerülése érdekében, hogy hátrányos megkülönböztetés álljon fenn a rendes érték kiszámítása szempontjából aszerint, hogy az értékesítést a gyártó szervezetébe beillesztett értékesítési részleg vagy egy jogilag elkülönült, jóllehet a termelő által gazdaságilag ellenőrzött társaság végzi (lásd ebben az értelemben: 1988. október 5-i TEC és társai kontra Tanács ítélet, 260/85 és 106/86, EU:C:1988:465, 29. pont; 1992. március 10-i Canon kontra Tanács ítélet, C-171/87, EU:C:1992:106, 13. pont).
- 88 Az imént felidézett elvek alapján meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a közvetett értékesítés nem osztható fel két összetevőre úgy, hogy az IPU és egy független vevő között létrejött második ügyletet szokásos kereskedelmi ügyletnek lehessen minősíteni, míg az elsőt, amelyre az egyik vagy másik felperes és az IPU között került sor, a rendes érték kiszámításakor ne lehessen figyelembe venni amiatt, mert az nem minősül ilyen ügyletnek. Ebből következik, hogy a Bizottságnak ezen értékelés során a közvetett értékesítést egészében kell figyelembe vennie.
- 89 Ennélfogva mind az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése, mind pedig a fenti 85. pontban említett ítélkezési gyakorlat alapján a rendes érték kiszámítása szempontjából egyedül a független vevők által fizetett árak relevánsak a közvetett eladások tekintetében. A felek végeredményben egyetértenek ebben a kérdésben.
- 90 Ami az SGA-költségeket illeti, a fenti 86. és 87. pontból következő elvek, valamint az azokból a fenti 88. pontban levont következtetés alapján a felperesek tévesen vitatják a Bizottság azon döntését, hogy az összes költséget, így az Interpipe csoporton belül a közvetett értékesítések mindkét szakaszában felmerült vitatott SGA-költségeket is figyelembe veszi.
- 91 Hozzá kell tenni, hogy a közvetett értékesítés két szakaszához kapcsolódó SGA-költségek halmozása, valamint a második szakaszban alkalmazott árak az OCN-teszt szempontjából történő kizárólagos figyelembevétele megfelel az alaprendelet alkalmazandó rendelkezéseinek, és a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak, valamint a gazdasági realitásokat tükrözi. A jelen ügyben ugyanis vélelmezhető, hogy az IPU által a független vásárlókkal szemben a felperesektől vásárolt termékek tekintetében alkalmazott árak a következő tényezőkből adódnak. Az IPU által alkalmazott árak először is magukban foglalják azokat az árakat, amelyeket maga az IPU fizetett a felpereseknek, azzal, hogy ez utóbbi árak a termékek előállítási költségeit, a felperesek részéről e termékek IPU részére történő értékesítése során felmerült SGA-költségeit, valamint az esetleges nyereségét is tükrözik. Másodsor, e költségek magukban foglalják az IPU részéről ugyanezen termékek független vevők részére történő értékesítése során felmerült SGA-költségeit és esetleges nyereségét. Annak megállapítása érdekében, hogy valamely közvetett értékesítés nyereséges-e, a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy az IPU által alkalmazott ár fedezi-e a felpereseknek fizetett árat és a saját SGA-költségeit. Mivel – amint azt az imént hangsúlyoztuk – az IPU által a felpereseknek fizetett ár magában foglalja többek között a felperesek SGA-költségeit, a Bizottság köteles figyelembe venni azokat. Ezzel szemben meg kell jegyezni, hogy nem vélelmezhető – és a felperesek sem állítják –, hogy az IPU részéről a független vevőknek történő értékesítés során felmerült SGA-költségek magukban foglalják azokat az SGA-költségeket, amelyeket a felperesek a közvetett értékesítés első szakaszában viseltek az IPU-val szemben. Következésképpen, ha a Bizottság nem számította volna be a vitatott SGA-költségeket, azokat nem vették volna figyelembe a közvetett eladások során, így a rendes értéket olyan módszer alapján állapították volna meg, amely nem a gazdasági realitást tükrözi.

- 92 A fenti megfontolásokra tekintettel az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének első mondatát nem lehet úgy értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a Bizottság az OCN-teszt és a rendes értéknek az említett rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő megállapítása keretében olyan SGA-költségeket vesz alapul, amelyek magukban foglalják a jelen ügyben vitatott költségeket is.
- 93 Következésképpen el kell utasítani a felperesek arra alapított kifogásait, hogy a Bizottság a vitatott SGA-költségeknek a rendes érték kiszámítása során történő figyelembevételével mesterségesen megnövelte a rendes értéket. Meg kell tehát vizsgálni az első jogalap alátámasztására felhozott többi kifogást, amelyek a WTO Vitarendezési Testületének határozataira, a vitatott SGA-költségek elméleti jellegére és a Bizottság gyakorlatának megsértésére vonatkoznak.

A WTO Vitarendezési Testületének határozataira alapított kifogásokról

- 94 A felperesek azt állítják, hogy a WTO Fellebbezési Testülete, amelynek jelentéseit a WTO Vitarendezési Testülete fogadja el, a WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikke első mondatának – amely az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdése első mondatának felel meg – értelmezése során pontosította, hogy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében a gyártásra és az értékesítésre vonatkozó tényleges adatokat kell alapul venni, és azon értékesítéseket, amelyekre nem ilyen ügyletek keretében került sor, az SGA-költségeknek és a nyereségnek megfelelő összeg számításából ki kell zárni.
- 95 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a WTO-megállapodások a jellegükre és szerkezetükre figyelemmel főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében az uniós bíróságok az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét az EUMSZ 263. cikk első bekezdése értelmében vizsgálhatnák. Mindazonáltal abban az esetben, ha az Unió a WTO keretében vállalt valamely különös kötelezettséget szándékozott teljesíteni, vagy – mint a jelen esetben – ha az uniós jogi aktus kifejezetten utal a WTO-megállapodások meghatározott rendelkezéseire, az uniós bíróság vizsgálhatja a szóban forgó uniós jogi aktusnak a WTO-szabályok alapján fennálló jogszerűségét (lásd: 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 134. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2018. november 15-i Baby Dan ítélet, C-592/17, EU:C:2018:913, 66. és 67. pont).
- 96 Az alaprendelet (3) preambulumbekkezdése szerint a WTO dömpingellenes megállapodás szabályai megfelelő és átlátható alkalmazásának biztosítása érdekében a megállapodás nyelvezetének a lehető legteljesebb mértékben meg kell jelennie az uniós jogszabályokban.
- 97 A WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikke első mondatának rendelkezései lényegében megegyeznek az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdése első mondatának rendelkezéseivel. Ugyanez vonatkozik egyrészt ugyanezen megállapodás 2.2. és 2.2.1. cikkének rendelkezéseire, másrészt az említett rendelet 2. cikkének (3) és (4) bekezdésére.
- 98 Ebből következik, hogy az alaprendelet rendelkezéseit, amennyiben azok megfelelnek a WTO dömpingellenes megállapodás rendelkezéseinek, amennyire csak lehetséges, e megállapodásnak a WTO Vitarendezési Testülete által értelmezett megfelelő rendelkezéseire tekintettel kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, C-10/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:865, 54. pont; 2018. október 18-i Rotho Blaas ítélet, C-207/17, EU:C:2018:840, 46–48. pont; 2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-301/16, EU:T:2019:234, 134. pont).

- 99 A WTO Fellebbezési Testülete az „Európai Közösségek – az Indiából származó pamut jellegű ágyneműk behozatalára kiszabott dömpingellenes vámról” szóló vitára (WT/DS 141/AB/R, 82. pont) vonatkozó, a WTO Vitarendezési Testülete által 2001. március 12-én elfogadott jelentésében a következőképpen értelmezte a WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkét:
- „A 2.2.2. cikk bevezető szövegének első mondatában »a szokásos kereskedelmi forgalomban történő gyártásra és értékesítésre vonatkozó tényleges adatokról« van szó. Így a [WTO] dömpingellenes megállapodás szerkesztői világosan jelezték, hogy azokat az értékesítéseket, amelyekre nem a szokásos kereskedelmi forgalom keretében került sor, ki kell zárni, ha az [SGA]-költségeknek és a nyereségnek megfelelő összeget a 2.2.2. cikk bevezető bekezdésében előírt módszerrel számítják ki.”
- 100 Hasonló megfontolások szerepelnek a WTO Fellebbezési Testületének a „Kína – Az Európai Unióból származó, nagy teljesítményű, varrat nélküli rozsdamentes acélcsövekre (»HP-SSST«) dömpingellenes vámokat kivető intézkedések” vitára vonatkozó, a WTO Vitarendezési Testülete által 2015. október 28-án elfogadott jelentésében (WT/DS 460/AB/R, 5.27. pont), valamint a WTO vizsgálóbizottságának az „Egyesült Államok – Koreából származó egyes csővezetékerekre vonatkozó dömpingellenes intézkedések” vitára vonatkozó, a WTO Vitarendezési Testülete által 2018. január 18-án elfogadott jelentésében (WT/DS 488/R, 7.45. pont).
- 101 A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy az, hogy a Bizottság figyelembe vette a vitatott SGA-költségeket, nem sérti a WTO Vitarendezési Testületének határozataiból eredő elvet, amely szerint az SGA-költségek kiszámításából ki vannak zárva a szokásos kereskedelmi forgalom körébe nem tartozó értékesítések. Ugyanis, amint az a fenti 88. pontból kitűnik, meg kell állapítani, hogy a közvetett értékesítés összességében főszabály szerint szokásos kereskedelmi ügyletnek minősül. A WTO Vitarendezési Testületének fent hivatkozott határozatai nem a közvetett értékesítésekhez hasonló helyzetekre vonatkoznak, amelyekről a jelen ügyben szó van.
- 102 Mivel a WTO Vitarendezési Testülete nem foglalt kifejezetten állást közvetett értékesítésből eredőhöz hasonló helyzetről, nem állapítható meg, hogy a Bizottság a vitatott SGA-költségek figyelembevételével megsértette az alaprendelet 2. cikke (6) bekezdésének a WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkével összefüggésben értelmezett első mondatát.

A vitatott SGA-költségek elméleti jellegéről

- 103 A felperesek arra hivatkoznak, hogy valójában nem viselték a vitatott SGA-költségeket. Pontosítják, hogy nem kérdőjelezik meg azt az elvet, amely szerint a kapcsolt felek közötti értékesítések bizonyos kiadásokat eredményeznek, de azt állítják, hogy az általuk a Bizottság kérdőívére adott válaszokban említett SGA-költségek nem reprezentatívak az ezen ügyletek kapcsán felmerült tényleges kiadásokat illetően, és hogy következésképpen ezeket az SGA-költségeket ki kellett volna zárni. A felperesek által a kérdőív „kapcsolt vevőkkel” összefüggésben felmerült költségekre vonatkozó oszlopában feltüntetett összegek elméletiek, és azokat csak azért töltötték ki, hogy a Bizottság által megállapított formai követelményeknek eleget tegyenek.
- 104 Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (5) bekezdésének első albekezdése szerint „[a] költségek kiszámítása rendszerint a vizsgálat alatt álló fél által nyilvántartott adatok alapján történik, feltéve, hogy azok összhangban vannak az adott ország általánosan elfogadott számviteli elveivel, és bizonyítást nyer, hogy a nyilvántartott adatok megfelelő módon tükrözik az érintett termék előállításával és eladásával összefüggő költségeket”.

- 105 Ezenkívül, az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság szervezeti egységei kérdőívet állítanak össze és küldenek meg az érdekelt feleknek annak érdekében, hogy beszerezzék a dömpingellenes vizsgálathoz szükséges felvilágosításokat, továbbá hogy az említett felek kötelesek e szervezeti egységeknek megadni azokat az információkat, amelyek lehetővé teszik számukra a dömpingellenes vizsgálat megfelelő lefolytatását (2017. december 14-i EBMA kontra Giant [Kína] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 50. és 51. pont).
- 106 Mint azt a Törvényszék megállapította, a felek által az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdése szerinti kérdőívre adott válaszok, valamint az ugyanezen rendelet 16. cikkében szabályozott azon utólagos ellenőrzés, amelyet a Bizottság a helyszínen lefolytathat, a dömpingellenes eljárás lefolytatása szempontjából alapvető jelentőségűek (lásd: 2015. április 30-i VTZ és társai kontra Tanács ítélet, T-432/12, nem tették közzé, EU:T:2015:248, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 107 Az alaprendelet 18. cikkének (3) és (6) bekezdéséből az is következik, hogy azokat az információkat, amelyeket az érdekelt felek kötelesek a Bizottságnak szolgáltatni, az uniós intézményeknek annak érdekében kell felhasználniuk, hogy megtegyék a dömpingellenes vizsgálatra vonatkozó ténymegállapításokat, és e felek nem tarthatják vissza a releváns információkat. Azt, hogy adott információ szükséges-e, esetről esetre kell értékelni (2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 52. pont).
- 108 Ezenkívül, a Bizottságnak mint vizsgáló hatóságnak a feladata annak meghatározása, hogy dömping esete áll-e fenn (lásd ebben az értelemben: 1999. október 12-i Acme kontra Tanács ítélet, T-48/96, EU:T:1999:251, 40. pont; 2015. április 30-i VTZ és társai kontra Tanács ítélet, T-432/12, nem tették közzé, EU:T:2015:248, 29. pont).
- 109 Az összegyűjtött adatok ellenőrzése azt hivatott lehetővé tenni a Bizottság számára, hogy ellássa a feladatát, és meggyőződjék az ellenőrzés alá vont vállalkozás által nyújtott felvilágosítások pontosságáról, amely vállalkozásnak a legjobb tudása szerint és kimerítő jelleggel kell válaszolnia a Bizottság által feltett kérdésekre, és nem mulaszthatja el megadni az összes hasznos adatot és magyarázatot annak érdekében, hogy a Bizottság elvégezhesse a szükséges egybevetéseket abból a célból, hogy ellenőrizze a szolgáltatott adatok pontosságát (2019. december 3-i Yieh United Bizottság ítélet, T-607/15, fellebbezés alatt, EU:T:2019:831, 78. pont).
- 110 A jelen ügyben a felperesek a Bizottság által részükre megküldött kérdőívre válaszoltak, és benyújtották a vitatott SGA-költségekre vonatkozó adatokat. Noha kétségbe vonták azt az elvet, amely szerint e költségeket figyelembe kell venni, arra hivatkozva, hogy a Bizottság megváltoztatta az általa elvégzett korábbi felülvizsgálatokhoz képest alkalmazott módszert, nem fejeztek ki kétségeket az ezen intézménnyel közölt adatok megbízhatóságát illetően.
- 111 A Törvényszék előtt a felperesek arra hivatkoznak, hogy amikor kitöltötték a Bizottság kérdőívét a vitatott SGA-költségek értékelése céljából, az SGA-költségeik teljes összegére olyan együtthatót alkalmaztak, amely az IPU részére történt értékesítésekből származó bevétel és az összes értékesítésükből származó bevétel hányadosának felel meg. Álláspontjuk szerint, mivel az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében a termékeik IPU felé alkalmazott értékesítési árát nem lehetett a rendes érték meghatározásához felhasználni, az ezen eladásokból származó bevétel az SGA-költségek meghatározása szempontjából sem releváns. Az ilyen módszer alapján kiszámított SGA-költségek elméletiek, és azokat ki kellett volna zárni a rendes érték számításából.

- 112 A felperesek ugyanakkor elismerik, hogy a kapcsolt társaságok közötti értékesítések keletkeztetnek bizonyos SGA-költségeket. Meg kell állapítani, hogy amellett, hogy a felperesek ezt elismerik, nem javasolnak a Bizottság által a vitatott SGA-költségek becslésére használt kérdőívből következől eltérő olyan módszert, amelyet a Bizottságnak – amint az a fenti 90. pontból is kitűnik – figyelembe kellett volna vennie.
- 113 Azon kifogást illetően, amely szerint a Bizottság kérdőívéből következő módszer alkalmazásával a vitatott SGA-költségeket a felperesekhez és az IPU-hoz hasonló kapcsolt társaságok közötti ár alapján megállapított bevételből számított együttható segítségével becsülték meg, meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikkének a felperesek által hivatkozott (1) bekezdése (lásd a fenti 111. pontot) nem tartalmaz az SGA-költségekre való utalást. Igaz, hogy e rendelkezés harmadik albekezdése kizárja, hogy a kapcsolt vállalkozások között alkalmazott árakat a rendes érték számítása során figyelembe lehessen venni, amely – ugyanezen bekezdés első albekezdése értelmében – „rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik”. A felperesek azonban nem bizonyították, hogy a kapcsolt vállalkozások között alkalmazott árakra vonatkozó kizárás az ilyen társaságok közötti értékesítésekkel összefüggésben felmerült SGA-költségek kizárását vonja maga után.
- 114 Így a felperesek jelen kifogásai nem kérdőjelezhetik meg a fenti 83–91. pontból eredő azon elvet, amely szerint a Bizottság a rendes értéket az Ukrajnában értékesített terméktípusok eladásával kapcsolatban felmerült valamennyi költséget – ideértve a közvetett értékesítéssel kapcsolatos valamennyi költséget – figyelembe véve köteles kiszámítani. Következésképpen e kifogásokat el kell utasítani.

A Bizottság gyakorlatának megsértéséről

- 115 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság azáltal, hogy a rendes érték meghatározása során figyelembe vette a vitatott SGA-költségeket, megsértette saját gyakorlatát.
- 116 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a dömpingellenes vám kivetését megállapító rendelet jogszerűségét a jogszabályokra tekintettel kell értékelni, nem pedig a Bizottság és a Tanács korábbi, feltételezett döntéshozatali gyakorlata alapján (2016. október 18-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-351/13, nem tették közzé, EU:T:2016:616, 107. pont; lásd még ebben az értelemben: 2006. október 4-i Moser Baer India kontra Tanács ítélet, T-300/03, EU:T:2006:289, 45. pont).
- 117 A jelen ügyben, mivel megállapítást nyert, hogy a vitatott SGA-költségeknek a rendes értékbe történő beszámítása megfelelt az alaprendeletnek, a jelen kifogást mint hatástalant el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a felperesek által hivatkozott rendeletek elfogadásakor az intézmények a jelen ügyben követettől eltérő módszert alkalmaztak-e.
- 118 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság azáltal, hogy a rendes érték meghatározása során figyelembe vette a vitatott SGA-költségeket, nem sértette meg az alaprendelet 2. cikke (3) bekezdésének első albekezdését, 2. cikke (4) bekezdésének első albekezdését és 2. cikke (6) bekezdésének első mondatát, továbbá nem sértette meg a WTO dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikkének első mondatát sem.
- 119 Ennélfogva a fenti 33. pontban ismertetett első jogalapot el kell utasítani.

A második, az exportárnak a jutalékalapon dolgozó ügynök SGA-költségeinek és nyereségének megfelelő összeggel való kiigazításával elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapról

- 120 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első négy mondata, valamint i) pontja értelmezése során.
- 121 A felperesek előadják, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet elfogadását eredményező eljárás keretében az exportár számítása során tévesen alkalmazta az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján a lefelé történő kiigazítást az IPE által az érintett terméknek az Unión belüli első független vásárlók részére történő értékesítése során alkalmazott árak tekintetében (a továbbiakban: vitatott kiigazítás). Álláspontjuk szerint a vitatott kiigazítás a rendes érték és az exportár között funkcionális aszimmetriát teremtett, amely – a hivatkozott rendelet 2. cikke (10) bekezdésének első négy mondatába ütközően – befolyásolta az árak összehasonlíthatóságát. A Bizottságnak ahelyett, hogy e kiigazítást bevezette volna, az említett árakra kellett volna támaszkodnia, amint azt a korábbi felülvizsgálatok során tette, a Bíróság által megerősített első Interpipe ítélet tanulságait követve. A Bizottság által a 2019-es általános tájékoztatóban, a megtámadott rendeletben és a 2019. augusztus 2-i levélben kiemelt elemek nem igazolják a vitatott kiigazítást.
- 122 Először is, a felperesek szerint a Bizottság tévesen állítja, hogy az IPCT-nek az IPE melletti létrehozásával (lásd a fenti 14. pontot) ugyanazon termék uniós exportját lehetővé tévő párhuzamos értékesítési csatornát nyitottak volna meg. A Bizottság ebből azt a téves következtetést vonja le, hogy az IPE-t innentől fogva ügynöknek, nem pedig – mint korábban – a felperesek és az IPU által alkotott gazdasági egység belső értékesítési részlegének kell tekinteni. A Bizottság nem ad elő olyan magyarázatot, amely bizonyítaná az állítólagos kapcsolat automatikusságát az IPCT mint uniós székhelyű kapcsolt importőr megjelenése és az IPE minősítésének megváltozása között. Ez utóbbi – az IPCT létrehozása ellenére – továbbra is ugyanúgy működik, mint eddig, és továbbra is a felperesek fő exportcsatornája marad a jelen dömpingellenes intézkedésekkel érintett termék Unióba történő értékesítése tekintetében. Az IPCT-t azért hozták létre, hogy elsősorban Németországban megkönnyítsék a vasúti kerekek értékesítését, amelyek nem ugyanezen termék fogalmi körébe tartoznak. Ráadásul sem az alaprendelet, sem az ítélkezési gyakorlat nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy valamely „párhuzamos” értékesítési csatorna létezése veszélyeztetheti a kapcsolt kereskedő belső értékesítési részlegnek megfelelő jogállását. Az ilyen jogállás kizárása szempontjából meghatározó kritérium arra a kérdésre vonatkozik, hogy e kereskedő a bevételét elsősorban nem kapcsolt vállalkozásoktól származó termékek értékesítésével szerzi-e. Márpedig a felperesek szállítják az IPE-nek a szóban forgó termék teljes mennyiségét, amelyet az az Unióban értékesít. E megállapítás tényszerűségét nem kérdőjelezi meg az a Bizottság által hangsúlyozott tény, hogy az IPE létesítő okirata nem tartalmaz a felperesek javára szóló kizárólagossági kikötést, amely formálisan megakadályozná, hogy az IPE más gyártóktól szerezze be a terméket.
- 123 Egyébiránt a felperesek kifejtik, hogy az IPCT-t 2014-ben hozták létre, és hogy a Bizottságnak a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során tudomása volt e társaság létezéséről, de nem tekintette úgy, hogy a ténybeli körülmények e megváltozása elegendő ok lenne arra, hogy az IPM belső értékesítési részlegnek megfelelő jogállását felülvizsgálják.

- 124 Másodszor, a felperesek mellett, hogy elismerik azt, hogy az IPU gyakorolja a Bizottság által leírt koordinációs feladatokat (lásd a fenti 20. pontot), vitatják azon következtetését, amely szerint e feladatok összeegyeztethetetlenek azzal, hogy az IPE ugyanazon gazdasági egységhez tartozik, mint a felperesek és az IPU, és ami azt vonja maga után, hogy az IPE-t jutalékalapon dolgozó ügynöknek kell tekinteni. E tekintetben az első Interpipe ítéletre hivatkoznak.
- 125 Harmadszor, a felperesek arra hivatkoznak, hogy noha az egyrészt az IPU, másrészt pedig az IPE, illetve az IPCT között létrejött szerződések (a továbbiakban: szóban forgó szerződések) olyan kikötéseket tartalmaznak, amelyek az áruknak a szerződéses követelményeknek és előírásoknak való meg nem felelésére, valamint a feleknek a minőségértékeléssel, a szállítás közben felmerülő kárral és a végső vásárlók igényeinek megfelelő műszaki kiigazítással kapcsolatos felelősségére vonatkoznak, továbbá választottbírósi kikötést is tartalmaznak, e körülmény alapján nem vonható le az a következtetés, hogy az IPE nem belső értékesítési részlegnek minősül. Az ilyen kikötések, amelyeket az említett szerződéseket szabályozó ukrán jog követelményeinek való megfelelés érdekében illesztettek be, nem változtatnak az IPE valós gazdasági helyzetén, az továbbra is belső értékesítési részleg, nem pedig jutalékalapon dolgozó ügynök.
- 126 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 127 Ezen érvek vizsgálata előtt emlékeztetni kell a releváns rendelkezésekre és az ítélkezési gyakorlat elveire, valamint az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja és az azt megelőző rendeletek szerinti kiigazításnak az Interpipe csoportra történő alkalmazása előzményeire.
- 128 Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első mondata értelmében „[a]z exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni”. Ugyanezen rendelet 2. cikke (10) bekezdésének harmadik mondata kimondja, hogy „[h]a az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni”.
- 129 Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja azon „tényezők” között, amelyek „vonatkozásában [...] kiigazításra” kerülhet sor, a „[j]utalékok[at]” említi. E rendelkezés különösen azt mondja ki, hogy „[k]i kell igazítani a szóban forgó eladások után kifizetett jutalékok különbségeit”. Pontosítja, hogy „[a] »jutalék« fogalma magában foglalja azt az árrést is, amelyet az adott termék vagy a hasonló termék kereskedője akkor kap, ha ez a kereskedő hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök”.
- 130 Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítás csak akkor végezhető el, ha a harmadik államban letelepedett gyártó és a vele kapcsolatban álló, az Unióba irányuló kivitelekért felelős forgalmazó egy gazdasági egységet alkot (2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 39. pont).
- 131 A Bíróság ugyanis azt is kimondta, hogy a gazdasági egység fogalma, amelyet a rendes érték meghatározásának érdekében alakítottak ki, amint az a fenti 83. és 84. pontból is kitűnik, az exportár meghatározásához is alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55. és 56. pont; 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 108. és 109. pont).

- 132 A fenti 84. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat által megállapított elvek értelmében rá kell mutatni arra, hogy az egy gazdasági egység fennállásának elismerése lehetővé teszi annak elkerülését, hogy azokat a költségeket, amelyeket nyilvánvalóan tartalmaz a termék értékesítési ára, amennyiben ezen értékesítést a gyártó szervezetén belüli értékesítési részleg végzi, ne tekintsék ezen árba tartozónak, ha ugyanezen értékesítési tevékenységet jogilag elkülönülő, azonban gazdaságilag a gyártó ellenőrzése alatt álló társaság végzi (2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 41. pont).
- 133 Ebből következik, hogy a valamely harmadik államban letelepedett gyártóval egy gazdasági egységet alkotó kereskedő nem tekinthető akként, hogy a jutalék alapján dolgozó ügynökéhez hasonló feladatokat lát el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerint (lásd ebben az értelemben: 2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 42. pont).
- 134 A gyártó és a vele kapcsolatban álló kereskedő közötti egy gazdasági egység fennállásának vizsgálata keretében meghatározó, hogy az e gyártó és e forgalmazó közötti valós gazdasági helyzetet vegyék figyelembe. Tekintettel az említett gyártó és az említett forgalmazó közötti valós gazdasági helyzetet tükröző megállapítás követelményére, az uniós intézmények kötelesek figyelembe venni az összes olyan releváns tényezőt, amely lehetővé teszi annak megállapítását, hogy e forgalmazó ellát-e az e gyártó szervezetén belüli értékesítési részleghez tartozó feladatokat (lásd ebben az értelemben: 2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 135 Ami az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a)–k) pontjában felsorolt különös kiigazításokkal kapcsolatos bizonyítási terhet illeti, az ítélkezési gyakorlat szerint az arra a félre hárul, aki azokkal élni kíván (lásd ebben az értelemben: 2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 136 Így amennyiben az uniós intézmények úgy vélik, hogy az exportár csökkentését eredményező kiigazításra van szükség, mivel a gyártó kapcsolt értékesítő társasága a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat lát el, ezen intézményeknek kell legalább egybevágó ténykörülményeket szolgáltatniuk annak alátámasztása érdekében, hogy e feltétel teljesült (2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 137 Ebből következik, hogy abban az esetben, ha az uniós intézmények szolgáltatnak arra utaló egybevágó ténykörülményeket, hogy a gyártóval kapcsolatban álló kereskedő a jutalékalapon dolgozó ügynökhöz hasonló feladatokat lát el, e kereskedő vagy e gyártó köteles bizonyítani, hogy nem indokolt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítás (2016. október 26-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 85. pont).

Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja és az azt megelőző rendeletek szerinti kiigazításnak az Interpipe csoportra történő alkalmazásának előzményeiről

– Az Interpipe csoportra a 954/2006 rendelet szerint alkalmazott kiigazításról és annak az első Interpipe ítéletben megállapított jogellenességéből fakadó következményeiről

- 138 Amint arra a fenti 4. és 6. pont emlékeztetett, a 954/2006 rendeletben a felperesek jogelődjeire, a korábbi Interpipe társaságokra alkalmazott dömpingellenes vám számítása magában foglalta a vitatotthoz hasonló kiigazításnak a svájci Sepco társaság (később IPE) által alkalmazott árak tekintetében történő alkalmazását. Az első Interpipe ítéletben a Törvényszék az említett rendeletet részben megsemmisítette, éppen e kiigazítás jogellenessége miatt.
- 139 A Törvényszék e döntésének meghozatala során először is rámutatott arra, hogy a Bizottság három elemre támaszkodott annak megállapítása során, hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el. Először is, a korábbi Interpipe társaságok közvetlenül értékesítették az érintett terméket az Unióban. Másodszor, az SPIG Interpipe, az ukrán kapcsolt értékesítő társaság, amely ezt követően IPU lett, értékesítési ügynökként lépett fel a korábbi Interpipe társaságok Sepcónak történő értékesítései során. Harmadszor, ez utóbbinak az említett társaságokkal fennálló kapcsolatai nem voltak elegendők, és nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy a felperes e társaságok ellenőrzése alatt állt, vagy hogy a Sepco és a korábbi Interpipe társaságok közös ellenőrzés alatt álltak (az első Interpipe ítélet 182. pontja).
- 140 Az első elemet illetően a Törvényszék megállapította, hogy a korábbi Interpipe társaságok által az Unióban teljesített közvetlen értékesítések az átmeneti szakaszban lévő új tagállamokba irányultak. Ezenkívül a közvetlen értékesítések volumene az említett társaságok Unión belüli összértékesítéseinek körülbelül 8%-át tette ki, tehát elhanyagolható volt. Következésképpen e társaságok csak a Sepco feladatait kiegészítő értékesítési feladatokat vállaltak, és azokat is csupán átmeneti időszakra (az első Interpipe ítélet 185. pontja).
- 141 A második elemet illetően a Törvényszék hangsúlyozta, hogy a Tanács nem magyarázta meg, hogy az a tény, hogy az SPIG Interpipe a felperesek Sepcónak történő értékesítései után jutalékot kap, mennyiben bizonyította, hogy a Sepco a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el, vagy mennyiben akadályozta meg e társaságnak a felperesek belső értékesítési részlegeként való elismerését (az első Interpipe ítélet 186. pontja).
- 142 A harmadik elemet illetően a Törvényszék megállapította, hogy az ügy iratai nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy nem áll fenn elegendő kapcsolat a Sepco és az egyik korábbi Interpipe társaság között (az első Interpipe ítélet 187. pontja).
- 143 A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a módosított 384/96 rendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során, amennyiben a Tanács kiigazította az egyik korábbi Interpipe társaság által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a Sepco által alkalmazott exportárat (az első Interpipe ítélet 190. pontja). A védelemhez való jog megsértése miatt e kiigazítást jogellenesnek minősítették, mivel azt egy másik korábbi Interpipe társaság által gyártott termékekre vonatkozó ügyletekre is alkalmazták (az első Interpipe ítélet 209–211. pontja).
- 144 A Tanács által az EUMSZ 266. cikknek megfelelően, a Bíróság által helybenhagyott első Interpipe ítélet végrehajtása érdekében elfogadott 540/2012 végrehajtási rendelet (12) és (13) preambulumbekzdésében a Tanács egyrészt emlékeztetett arra, hogy az Interpipe csoport

sajátos esetében az uniós intézményeknek a rendes érték és az exportár összehasonlításakor nem kellett volna a jutalék tekintetében kiigazítást végezniük, és másrészt megjegyezte, hogy a dömpingkülönbséget újraszámolták az exportárnak a jutalék tekintetében való kiigazítása nélkül.

- 145 Amint azt a Bizottság a tárgyaláson megerősítette, az 540/2012 végrehajtási rendeletben a Tanács nem érintette azt a kérdést, hogy a Törvényszék által az első Interpipe ítéletben nem vizsgált elemek igazolhatják-e az ezen ítéletben jogellenesnek nyilvánított kiigazítás alkalmazását.
- 146 Ilyen vizsgálatról az 585/2012 végrehajtási rendeletben sincs szó, amellyel a Tanács fenntartotta a szóban forgó dömpingellenes intézkedéseket (lásd a fenti 9. pontot). E rendelet (7), (38) és (57) preambulumbekzdéséből ugyanis az következik, hogy az uniós bíróság határozatainak következtében az Interpipe csoport exportáira semmilyen kiigazítást nem kellett alkalmazni. Ugyanez érvényes a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálatot követően elfogadott 795/2012 végrehajtási rendeletre, amint az a (2), (27) és (28) preambulumbekzdéséből kitűnik.
- 147 A 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálatot követően elfogadott 2018/1469 rendeletben a Bizottság a (4) és (5) preambulumbekzdésben ismertette az Interpipe csoportot érintő valamennyi dömpingellenes intézkedést. A (86) preambulumbekzdésben a Bizottság jelezte, hogy ha az exportáló gyártó az érintett terméket az IPE-n keresztül exportálta az uniós független vevőknek, az exportár megállapítása az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdésével összhangban az Unióba irányuló kivitel keretében értékesített érintett termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő árak alapján történt. A (87) preambulumbekzdésben a Bizottság hozzáfűzte, hogy ha az exportáló gyártók az érintett terméket az IPCT-n keresztül exportálták az Unióba, az exportár képzése – az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdésével összhangban – azon ár alapján történt, amelyen az importterméket első viszonteladásakor uniós független vevőknek értékesítették.
- 148 Következésképpen a Bizottság a 2018/1469 végrehajtási rendeletben az első Interpipe ítéletből eredő indokok miatt továbbra sem alkalmazta az IPE által értékesített termékek exportáira az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítást.

– A vitatott kiigazítás alkalmazásáról

- 149 Ezzel szemben a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat keretében a Bizottság, részletesebben megvizsgálva a felperesek és az IPE közötti kapcsolatok kérdését, arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott kiigazítást alkalmazni kell.
- 150 A megtámadott rendelet (39)–(42) preambulumbekzdéséből az következik, hogy a Bizottság szerint a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat időszakában az Interpipe csoport a szóban forgó terméket két különböző értékesítési csatornán keresztül exportálta az Unióba: egyfelől ugyanazon a Svájcban működő kapcsolt kereskedelmi társaságon (az IPE-n) keresztül, mint a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat felülvizsgálati időszakában, másfelől pedig az IPCT-n keresztül. Ez utóbbi forgalmazási csatorna még nem létezett ezen időközi felülvizsgálat során. Következésképpen, és olyan egyéb információk alapján, amelyeket az említett rendelet – bizalmas jellegükre tekintettel – nem ismertetett, hanem azokat a 2019. augusztus 2-i levélben közölte a felperesekkel, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a vitatott kiigazítást alkalmazni kell.
- 151 A 2019. augusztus 2-i levélből az következik, hogy a Bizottság szerint a vitatott kiigazítás a következő négy elemre tekintettel indokolt.

- 152 Először is, a Bizottság megállapította, hogy az IPE és az IPCT ugyanazokat a termékeket értékesítik, és ugyanazokat a szolgáltatásokat nyújtják az Unióban letelepedett ügyfeleknek. Így az IPE, amely nem vett részt az IPCT által lebonyolított értékesítésekben, már nem az egyetlen olyan társaság volt, amelyet a felperesek által gyártott termékek Unión belüli forgalmazásával bíztak meg. A Bizottság hozzáfűzte, hogy az IPCT nem csupán az Interpipe csoport Unión belüli értékesítéseinek jelentős részére kapott megbízást, hanem az érintett terméket több tagállamban, sőt olyan vevőknek is értékesítette, akikkel az IPE dolgozott.
- 153 Másodszor, a Bizottság szerint az IPU közvetítő platformként működött egyrészt az IPE és az IPCT, másrészt a felperesek között, abban az értelemben, hogy begyűjtötte az IPE-től és az IPCT-től származó megrendeléseket, és azokat kapacitásuk és gyártási programjuk függvényében az egyik vagy a másik felperes felé továbbította.
- 154 Harmadszor, a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó szerződések (lásd a fenti 125. pontot) részletes eljárási rendet rögzítettek a szerződéses előírásoknak nem megfelelő termékeket érintő kifogásokra vonatkozóan. E szerződések az eladónak és a vevőnek a minőségértékeléssel, a szállítás közben felmerülő kárral és a végső vásárlók igényeinek megfelelő műszaki kiigazítással kapcsolatban fennálló kizárólagos felelősségét is szabályozták, továbbá részletesen rendelkeztek a szerződéses kikötésekből eredően az IPU mint eladó, valamint az IPE, illetve az IPCT mint vevő között adódó valamennyi jogvita választottbírói úton történő megoldása érdekében. A Bizottság hozzátette, hogy az esetek többségében az IPU a felperesek közvetítőjeként járt el, és hogy az egyrészt az IPU, másrészt pedig az IPE, illetve az IPCT közötti szerződések kifejezetten említik az előbbi kockázatainak egyikükre vagy másikkra történő áthárítását.
- 155 Negyedszer, a Bizottság hangsúlyozta, hogy az IPE létesítő okirata nem tartalmazott kizárólagossági kikötést a felperesek javára, így megtehetette, hogy más gyártóktól vásárol.

A vitatott kiigazítás alapjául szolgáló elemek felperesek általi megkérdőjelezéséről

- 156 A felperesek által a jelen jogalap alátámasztására felhozott kifogások többségében közös, hogy azt róják fel a Bizottságnak, hogy a vitatott kiigazítás alkalmazásával eltért azoktól a következtetésektől, amelyekre az intézmények a Sepco – jelenleg IPE – szerepére vonatkozóan jutottak, mióta az első Interpipe ítéletben foglaltakat teljesítették.
- 157 Mindazonáltal a jelen jogalap értékelése céljából annak meghatározására kell szorítkozni, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett-e el, amikor úgy ítélte meg, hogy a fenti 152–155. pontban ismertetett négy elem lehetővé teszi a vitatott kiigazítás alkalmazását. A felperesek többi kifogása ugyanis átfedésben van a harmadik jogalap második részének alátámasztására felhozott kifogásokkal, amelyet az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapítanak azzal az indokkal, hogy a Bizottság anélkül változtatta meg a módszerét, hogy az e rendelkezésben e célból előírt feltételek teljesültek volna. E kifogások áttekintésére tehát az említett jogalap rész vizsgálata során kerül sor.
- 158 Meg kell állapítani, hogy – amint arra a Bizottság a tárgyaláson a Törvényszék egyik kérdésére adott válaszában rámutatott, anélkül, hogy ezt a felperesek vitatták volna – a fenti 152–155. pontban ismertetett négy elem egyike sem áll kapcsolatban a Törvényszék által az első ítéletben megvizsgált azon három elemmel, amelyek tekintetében a Törvényszék nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállását állapította meg (lásd a fenti 139–143. pontot). Következésképpen az a

tény, hogy az említett ítéletben e három elemet nem tekintették elegendőnek a vitatotthoz hasonló kiigazítás igazolásához, nem befolyásolja e kiigazítás jogszerűségét, mivel a Bizottság négy eltérő elemre hivatkozik határozatának alátámasztása érdekében.

- 159 Azzal kapcsolatban, hogy az IPE létesítő okirata nem tartalmaz kizárólagossági kikötést a felperesek javára (lásd a fenti 155. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a kereskedővel kapcsolatban nem álló gyártóktól származó termékek eladásainak a kereskedő által teljesített aránya jelentős tényező annak megállapításakor, hogy e kereskedő egy gazdasági egységet alkot-e a vele kapcsolatban álló gyártóval. Így, ha a kereskedő forgalmának jelentős részét független vállalkozásoktól származó termékek értékesítése révén éri el, e körülmény utalhat arra, hogy e kereskedő nem egy belső értékesítési részleg feladatait látja el (2015. június 25-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, T-26/12, nem tették közzé, EU:T:2015:437, 53. pont).
- 160 A jelen ügyben a felperesek vitatják a Bizottság arra alapított érvét, hogy az IPE létesítő okirata nem tartalmaz kizárólagossági kikötést a javukra. Arra hivatkoznak – anélkül, hogy ezt a Bizottság vitatná –, hogy az IPE valójában mindig csak az általuk gyártott érintett terméket értékesítette.
- 161 Mivel az uniós intézményeknek az érintett társaságok közötti valós gazdasági helyzetre kell támaszkodniuk (lásd a fenti 83. és 134. pontot), az ilyen kizárólagossági kikötés hiánya nem olyan elem, amely megfelelően alátámaszthatná a vitatott kiigazítás jogszerűségét.
- 162 A szóban forgó szerződések tartalmát illetően (lásd a fenti 125. és 154. pontot) előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a társaságok közötti írásbeli szerződések fennállása releváns tényező annak meghatározásához, hogy e társaságok egy gazdasági egységet alkotnak-e, vagy sem. Az ilyen szerződések fennállása ugyanis azt bizonyítja, hogy az érintett társaságok közötti kapcsolatot a szokásos kereskedelmi feltételek alapján szervezték (lásd ebben az értelemben: 2015. június 25-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, T-26/12, nem tették közzé, EU:T:2015:437, 60. pont).
- 163 A jelen ügyben a szóban forgó szerződéseknek a Bizottság által a 2019. augusztus 2-i levélben ismertetett, és a Bizottság által pervezető intézkedésre válaszul benyújtott dokumentumokból kitűnő tartalma (lásd a fenti 28. pontot) a vitatott kiigazítás alkalmazására vonatkozó határozatát alátámasztó bizonyítéknak minősül. Két szerződő társaság közötti esetleges szerződéses jogviták rendezését célzó választottbírói kikötésről való rendelkezés, és a társaságok közötti egyetemleges felelősség hiánya, amely nemcsak két különálló jogi személy, hanem két eltérő érdekű gazdasági egység fennállását is feltételezi, nem tűnik összeegyeztethetőnek azzal, hogy egy gazdasági egység áll fenn, és az egyik társaság belső értékesítési részlegnek minősül (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. június 25-i PT Musim Mas kontra Tanács ítélet, T-26/12, nem tették közzé, EU:T:2015:437, 62. és 63. pont).
- 164 Az IPE és az IPCT által az Unióban letelepedett ügyfelekkel szemben folytatott tevékenységek azonosításával kapcsolatban (lásd a fenti 152. pontot) rá kell mutatni, hogy a felperesek nem terjesztenek elő olyan bizonyítékot, amely megkérdőjelezhetné a Bizottság által az IPCT szerepével kapcsolatban tett azon megállapításokat, amelyek szerint az érintett terméket az IPCT az Unióban értékesítette, részben ugyanazoknak a vevőknek, akik az IPE-től vásároltak. A felperesek ugyanis csupán azt állították, hogy az IPCT-t azért hozták létre, hogy elsősorban Németországban megkönnyítsék az érintett termék fogalmi körébe nem tartozó vasúti kerekek

értékesítését. Egyébiránt a felperesek a 2019-es általános tájékoztatóval kapcsolatos észrevételeikben elismerték, hogy az IPCT „bizonyos tagállamokban korlátozott mennyiségben értékesít[ette] az érintett terméket”.

- 165 Márpedig a Bizottság megalapozottan állítja, hogy valamely gazdasági egység főszabály szerint egyetlen belső értékesítési részleggel rendelkezik, így az IPE és az IPCT által ellátott Unión belüli értékesítési funkciók akár részleges azonossága olyan bizonyíték, amely kizárhatja, hogy az IPE ilyen részlegnek minősüljön.
- 166 Végezetül rá kell mutatni arra, hogy az IPU közvetítő platformként való működése (lásd a fenti 153. pontot) alátámasztja a Bizottság azon megállapítását, amely szerint az IPCT szerepével ellentétes az IPE belső értékesítési részlegnek való minősítése. Ugyanis, amint azt a Bizottság a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére adott válaszában kifejtette, az alapján, hogy az IPU kezeli mind az IPE-től, mind az IPCT-től bejövő megrendeléseket, nem zárható ki teljes mértékben annak lehetősége, hogy e két utóbbi társaság között verseny alakuljon ki ugyanazon termékeknek az uniós piacon történő értékesítése tekintetében. Márpedig a felperesek nem fejtik ki azokat az okokat, hogy miért szerveznék úgy az Interpipe csoportot, hogy egy elvileg belső értékesítési részlegként eljáró társaság versenyben álljon az ugyanezen csoporthoz tartozó másik társasággal.
- 167 Ebből következik, hogy – azon elemet kivéve, hogy az IPE létesítő okirata nem tartalmaz kizárólagossági kikötést a felperesek javára – a Bizottság által figyelembe vett elemek olyan egybehangzó valószínűsítő körülményeknek minősülnek, amelyek kizárják, hogy az IPE-t belső értékesítési részlegnek lehessen tekinteni (lásd a fenti 137. pontot).
- 168 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság a vitatott kiigazítás alkalmazásával nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát. Ennélfogva a fenti 34. pontban ismertetett második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság megváltoztatta a rendes érték és az exportár számításának módszerét

- 169 A felperesek azt állítják, hogy az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében az említett rendelet 11. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján lefolytatott felülvizsgálatok során a Bizottságnak főszabály szerint ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, különösen a rendes érték és az exportár meghatározásához, mint amelyet a felülvizsgálat tárgyát képező intézkedések bevezetését eredményező vizsgálat során alkalmazott. E módszer csak akkor módosítható, ha a körülmények megváltoztak. A Bizottság azonban nem alkalmazhat új módszert kizárólag azon az alapon, hogy azt a korábbinál adekvátabbnak találja, feltéve, hogy a korábbi módszer megfelel az alaprendeletnek. A jelen ügyben a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során a referenciamódszert alkalmazták. Egyébiránt a felperesek előadják, hogy a Bizottság azzal, hogy az eredeti vizsgálatára kíván támaszkodni, a saját érvének mond ellent, amely szerint a korábbi vizsgálatok nem minősülnek hivatkozási pontnak.
- 170 A felperesek emlékeztetnek arra, hogy a vitatott SGA-költségeket a Bizottság sem a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat során, sem pedig a felperesek észrevételei alapján (lásd a fenti 13., 15. és 17. pontot) a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során nem vette figyelembe, és jöllehet az IPCT-t ez utóbbi felülvizsgálatot megelőzően alapították, annak keretében az exportárat úgy számították ki, hogy a vitatott kiigazítást az IPE áraira nem alkalmazták.

- 171 Így a jelen jogalap keretében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság kétszeresen is megsértette az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdését, mivel a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat során egyrészt a rendes értéket (első rész), másrészt pedig az exportárat (második rész) a korábban alkalmazottól eltérő módszer alapján számította ki. Pontosítják, hogy azok a változások, amelyeket a Bizottság a számításaiban eszközölt, az említett rendelkezés értelmében vett „módszernek”, nem pedig, ahogy a Bizottság a Törvényszék előtt fogalmazott, „megközelítésnek” minősülnek, ami egyébként az alaprendeletben szereplő egyetlen fogalomnak sem felel meg.
- 172 A jelen jogalap két részének vizsgálata előtt emlékeztetni kell az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének szövegére, valamint az ítélkezési gyakorlat által kialakított elvekre.
- 173 Az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése szerint változatlan körülmények esetén a Bizottságnak az e cikkben foglaltak szerint lefolytatott felülvizsgálatok mindegyike során ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, mint amelyet a vám megállapítását eredményező vizsgálat alkalmával használt, különös tekintettel ugyanezen rendelet 2. cikkének rendelkezéseire.
- 174 Először is meg kell állapítani, hogy azt a kivételt, amely annyiban teszi lehetővé az intézmények számára az eredeti vizsgálat során alkalmazott módszertől eltérő módszer alkalmazását, amennyiben a körülmények megváltoztak, szükségképpen szigorúan kell értelmezni, mivel valamely általános szabálytól való eltérést vagy az alóli kivételt megszorítóan kell értelmezni (2020. december 3-i Changmao Biochemical Engineering kontra Distillerie Bonollo és társai ítélet, C-461/18 P, EU:C:2020:979, 143. pont). A bizonyítási teher az intézményekre hárul, amelyeknek bizonyítaniuk kell, hogy a körülmények megváltoztak, oly módon, hogy a felülvizsgálat során az eredeti vizsgálat során alkalmazottól eltérő módszert alkalmazhatnak (2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18. pont).
- 175 Az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése alól valamely eltérő módszer alkalmazására kivételesen biztosított lehetőség szigorú értelmezésére vonatkozó követelmény nem teszi lehetővé az intézmények számára, hogy továbbra is olyan módszert alkalmazzanak, amely nem felel meg az alaprendelet 2. cikkében foglalt rendelkezéseknek (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19. pont; 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 43. pont; 2020. december 3-i Changmao Biochemical Engineering kontra Distillerie Bonollo és társai ítélet, C-461/18 P, EU:C:2020:979, 144. pont).
- 176 Ezzel szemben a módszer megváltoztatásának igazolásához nem elégséges, hogy az új módszer megfelelőbb legyen a réginél olyan esetben, amikor a régi módszer mindazonáltal összhangban van az alaprendelet 2. cikkével (lásd: 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 177 Másodszor, a körülményeknek az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdésében szereplő rendelkezésekben említett megváltozása az ugyanezen rendelet 2. cikkében szereplő rendelkezéseknek megfelelően, a vám kivetését eredményező eredeti vizsgálat során a dömpingkülönbözöt kiszámításához kiválasztott módszert illetően alkalmazott paraméterekre vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2015. április 28-i CHEMK és KF kontra Tanács ítélet, T-169/12, EU:T:2015:231, 90. pont).

- 178 Harmadszor, ugyanezen módszer alkalmazása nem jelenti azt, hogy a korábbi vizsgálat során összegyűjtött ugyanazon adatokat, vagy pedig az említett adatokból levont ugyanazon ténybeli vagy számszerűsített következtetéseket kellene átvenni (2013. február 7-i Acron kontra Tanács ítélet, T-118/10, nem tették közzé, EU:T:2013:67, 115. pont).
- 179 Ezen elvek fényében kell egymást követően megvizsgálni a jelen jogalap két részét.

A rendes érték számítási módszerének a Bizottság általi megváltoztatására vonatkozó első részről

- 180 A harmadik jogalap első részének alátámasztása érdekében a felperesek kifejtik, hogy a Bizottság sem a megtámadott rendeletben, sem a 2019. augusztus 2-i levélben nem számolt be a körülményekben a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat óta bekövetkezett legcsekélyebb változásról sem, ami annak meghatározására, hogy az értékesítések a szokásos kereskedelmi forgalom keretében történtek-e, illetve a számtanilag képzett rendes érték megállapítására vonatkozóan eltérő módszer alkalmazását igazolhatná. Ezenkívül a felperesek megjegyzik, hogy az említett levélben a Bizottság elismerte, hogy módszert váltott azon indoknál fogva, hogy a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat és a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során a vitatott SGA-költségeket tévedésből kihagyták, és kijelentette, hogy az ezentúl alkalmazott módszer megfelel az alaprendelet 2. cikke (4) és (6) bekezdésének, valamint, hogy a fent említett hiba nem keletkeztetett olyan jogos bizalmat, amelyre a felperesek hivatkozhatnak. Márpedig a felperesek szerint a Bizottság által szolgáltatott szűkszavú magyarázatok alapján nem állapítható meg, hogy a Bizottság bizonyította volna a körülményeknek az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése szerinti, szigorúan értelmezendő megváltozását.
- 181 A Bizottságnak azt sem sikerült bizonyítania, hogy a vitatott SGA-költségek kizárása nem felel meg az alaprendelet 2. cikkének. A Bizottság arra vonatkozó állítása ugyanis, hogy az új módszer megfelel az említett cikknek, nem egyenértékű annak kifejtésével, hogy a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat és a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során követett módszer helytelen volt. A felperesek ragaszkodnak ahhoz, hogy a Bizottság által a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat során elkövetett állítólagos hibát – amennyiben az valóban hiba volt – a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során ki kellett volna javítani. Márpedig ennek keretében a Bizottság részletekbe menően, külön megvizsgálta a vitatott SGA-költségeket, és végül elfogadta a felperesek által az e költségekre vonatkozóan képviselt álláspontot.
- 182 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 183 Meg kell állapítani, hogy annak eldöntése, hogy a rendes érték meghatározásához a vitatott SGA-költségeket figyelembe kell-e venni vagy sem, nem olyan tényelem, amelyet a Bizottság a felperesek által szolgáltatott új adatok alapján naprakésszé tehet, hanem az az alaprendelet 2. cikke, különösen annak (3), (4) és (6) bekezdése releváns rendelkezéseinek a Bizottság általi értelmezéséből következik. Így e költségeknek a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálatba azt követően történő belefoglalása, hogy e költségeket a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat és a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során nem vették figyelembe, az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében vett módszerváltásnak minősül.
- 184 Mindazonáltal, amint az az első jogalap vizsgálatából következik, a releváns ítélkezési gyakorlat fényében értelmezett alaprendelet az OCN-teszt alkalmazását, és a rendes értéknek az említett rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerinti, a felperesek által az ukrán piacon lebonyolított közvetlen és közvetett értékesítések során felmerült általános SGA-költségek összessége alapján

történő kiszámítását írja elő. Amint azt a Bizottság a tárgyaláson elismerte, a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat és a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során általa alkalmazott módszer nem felelt meg az alaprendelet 2. cikkének, mivel az nem vette figyelembe a vitatott SGA-költségeket.

- 185 Ebből következik, hogy a fenti 175. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a módszer Bizottság általi megváltoztatása nem ellentétes az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdésével.
- 186 A jelen rész keretében a felperesek a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított kifogásra is hivatkoznak, mivel amikor a Bizottságtól a megtámadott rendelet elfogadását eredményező, 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat (lásd a fenti 12. pontot) lefolytatását kérték, abban bíztak, hogy a dömpingkülönbötetet ugyanazon módszert követve fogják kiszámítani, mint amelyet a Bizottság a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat óta alkalmazott.
- 187 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint bármely magánszemély hivatkozhat a bizalomvédelem elvére, ha olyan helyzetbe kerül, amelyben a közösségi közigazgatási szerv – konkrét ígéretet téve – benne megalapozott várakozásokat kelt. Az ígéreteknek egyebekben összhangban kell állniuk az alkalmazandó szabályokkal (2011. március 24-i ISD Polska és társai kontra Bizottság ítélet, C-369/09 P, EU:C:2011:175, 123. pont; lásd még: 2010. december 17-i EWRIA és társai kontra Bizottság ítélet, T-369/08, EU:T:2010:549, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 188 A jelen ügyben, még ha a felperesek kellően pontos ígéretek is kaptak volna a Bizottságtól a vitatott SGA-költségek kizárására vonatkozóan, ezek az ígéretek ellentétesek lettek volna az alaprendelet 2. cikkével, amint az az első jogalap vizsgálatából következik.
- 189 Mindenesetre az iratokból nem tűnik ki, hogy ilyen ígéretek tettek volna a felpereseknek a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat keretében. A Bizottság és a felperesek között a vitatott SGA-költségek tárgyában a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során folytatott levélváltásból kitűnő ígéretekkel illetően meg kell állapítani, hogy a levélváltás 2018. július 13-án kezdődött (lásd a fenti 13. pontot). Márpedig a felperesek már ezen időpontot megelőzően kérték a megtámadott rendelet elfogadását eredményező, 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat lefolytatását, amint az a hivatkozott felülvizsgálatra vonatkozó értesítés 2018. május 7-i közzétételéből következik (lásd a fenti 12. pontot). Így a felperesek nem hivatkozhatnak olyan jogos bizalomra, amely a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat keretében korábban történt levélváltásból ered.
- 190 Ennélfogva a felpereseknek a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított kifogása megalapozatlan.
- 191 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

Az exportár számítási módszerének a Bizottság általi módosítására vonatkozó második részből

- 192 A jelen jogalap második részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy az IPCT 2014-es létrehozása nem minősül a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során fennálló helyzet tekintetében a körülményekben bekövetkezett olyan változásnak, amely igazolhatná a vitatott kiigazítás bevezetését. Így a Bizottságnak továbbra is az említett felülvizsgálat során követett módszert kellett volna alkalmaznia, mivel nem tudta bizonyítani, hogy az nem felel meg az alaprendelet

2. cikkének. A felperesek vitatják a Bizottság által a 2019. augusztus 2-i levélben előadott azon érvet, amely szerint, mivel az intézkedések hatályvesztési felülvizsgálatának célja eltér az időközi felülvizsgálat céljától, a Bizottság az Interpipe csoport szerkezetét a 2019-ben lezárt időközi vizsgálat során elemezte részletesen, amit a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során nem tett meg. A Bizottság azon érvét is elutasítják, amely szerint az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének alkalmazása szempontjából releváns, hogy a körülmények megváltoztak-e az előző időközi felülvizsgálat óta. A hatályvesztési és az időközi felülvizsgálatok a dömpingkülönbözlet meghatározását illetően, a rájuk vonatkozó eljárási szabályok – a határidőkkel kapcsolatos szabályok kivételével –, és a hatályuk tekintetében is hasonlóak, sőt azonosak, amint az az alaprendelet 11. cikkének (5) bekezdéséből következik.

- 193 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 194 Amint az a fenti 143–148. pontból következik, amikor az intézmények az első Interpipe ítélet kihirdetésétől a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálatig terjedő időszakban úgy döntöttek, hogy az Interpipe csoportra nem alkalmazzák a Törvényszék által az említett ítéletben jogellenesnek nyilvánított kiigazítást, nem vizsgálták meg azt a fenti 152–155. pontban ismertetett négy elemet, amelyek alapján a Bizottság a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálatot követően elvégezte a vitatott kiigazítást.
- 195 Igaz, hogy a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során a Bizottság hivatkozott az IPCT létezésére. A Bizottság azonban ebből semmilyen következtetést nem vont le az IPE exportáraitra vonatkozóan.
- 196 Ebből következik, hogy a megtámadott rendelet elfogadása során a Bizottság olyan ténybeli elemekre támaszkodva alkalmazta a vitatott kiigazítást, amelyeket korábban nem vizsgált meg, illetve amelyekből nem vont le jogi következtetéseket.
- 197 Hozzá kell tenni, hogy valamely kiigazításnak a múltban nem vizsgált elemeken alapuló alkalmazása nem tekinthető az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében vett módszerváltoztatásnak, hanem annak a megállapításnak a következménye, hogy az ilyen kiigazításhoz megkövetelt feltételek az adott vizsgálat időpontjában teljesülnek (lásd ebben az értelemben: 2011. december 16-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, T-423/09, EU:T:2011:764, 57. pont).
- 198 Mindenesetre, még ha azt is feltételezzük, hogy a Bizottság az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében módszert váltott, először is meg kell állapítani, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a csoport szerkezetét és az Unióba irányuló exportértékesítései szervezését érintő változások az említett rendelkezés értelmében a körülmények megváltozásának minősülnek. A körülmények ilyen megváltozása igazolhatja a módszer megváltoztatását, mivel e változtatás az érintett csoport második értékesítési csatornájának megjelenéséből, és ily módon az említett csoport értékesítései szervezésében bekövetkezett változástól ered (lásd ebben az értelemben: 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 100. és 101. pont).
- 199 A Bizottság azon jogát, hogy a vitatott kiigazítást az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének megsértése nélkül alkalmazza, nem érinti az a körülmény, hogy azon négy elem közül, amelyekre e célból támaszkodott, nem mindegyik minősül új elemnek, így a Bizottság azokat korábban is figyelembe vehette volna. Még ha a Bizottság a korábbi felülvizsgálatok során tévesen el is mulasztotta volna ezen elemek figyelembevételét, illetve az azokból fakadó jogi következtetések

levonását, nem kötelezhető arra, hogy a megtámadott rendelet elfogadásakor ugyanezt a hibát megismételje, pusztán azért, hogy ne sértse meg az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdését. Ez utóbbit ugyanis nem lehet úgy értelmezni, hogy a Bizottságnak továbbra is olyan módszert kell alkalmaznia, amely nem felel meg az említett rendelet 2. cikke rendelkezéseinek (lásd a fenti 175. pontot).

- 200 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy az IPCT szerepe a vitatott kiigazítást igazoló egyik fő tényezőnek minősül. Igaz ugyan, hogy e társaság már a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során is működött, és a Bizottság a 2018/1469 végrehajtási rendeletben említést is tett róla. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlat szerint a lejárathoz közeledő dömpingellenes intézkedéseknek az alaprendelet 11. cikkének (2) bekezdése értelmében elvégzett felülvizsgálata során az intézményeknek kizárólag azt kell megállapítaniuk, hogy ezen intézkedések lejárataival a dömping és a kár folytatódna vagy megisméltődne-e, amely esetekben az említett intézkedéseket fenntartják. Ellenkező esetben a dömpingellenes intézkedéseket hatályon kívül helyezik. Következésképpen a lejárathoz közeledő intézkedések felülvizsgálata nem vonhatja maga után a hatályos intézkedések módosítását. Ezzel szemben az e rendelet 11. cikkének (3) bekezdése szerinti időközi felülvizsgálatot illetően a Bizottság többek között vizsgálhatja, hogy a dömpinggel és a kárral kapcsolatos körülmények jelentősen megváltoztak-e, és nem csupán hatályon kívül helyezheti vagy fenntarthatja a dömpingellenes intézkedéseket, hanem módosíthatja is azokat (2010. február 11-i Hoesch Metals and Alloys ítélet, C-373/08, EU:C:2010:68, 76. pont; 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 52. pont; 2016. október 18-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-351/13, nem tették közzé, EU:T:2016:616, 57. pont).
- 201 Ily módon nem róható fel a Bizottságnak, hogy a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során nem vizsgálta részletesebben az IPCT szerepét, és nem ugyanazon jogi következtetéseket vonta le, mint a 2019-ben lezárt időközi felülvizsgálat során.
- 202 A fenti megfontolásokra tekintettel a jelen jogalap második részét, és következésképpen a második és a harmadik jogalap keretében hivatkozott valamennyi kifogást (lásd a fenti 157. és 168. pontot) el kell utasítani.
- 203 Az első három jogalap elutasítása a felperések fenti 36. pontban említett kifogásainak elutasítását is maga után vonja, mivel az alaprendelet 9. cikke (4) bekezdése második albekezdésének és a WTO dömpingellenes megállapodás 9.3. cikkének a felperések által hivatkozott megsértése kizárólag az említett jogalapok vizsgálata során elutasított kifogásokon alapul.

A negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

- 204 A felperések azzal érvelnek, hogy megsértették a védelemhez való jogukat azáltal, hogy a Bizottság csak a megtámadott rendelet Hivatalos Lapban való közzétételével egy napon küldött, 2019. augusztus 2-i levélben terjesztett elő új érveket arra vonatkozóan, hogy az SGA-költségek még az IPU-hoz hasonló kapcsolt vevőnek történő értékesítés esetén is felmerülnek, és hogy a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálatban és a 2018-ban lezárt végső felülvizsgálatban e tekintetben hibát vétettek, valamint hozott fel érveket az IPE létesítő okiratával és a szóban forgó szerződésekkel kapcsolatban. Ezen érvek szolgálnak a Bizottság arra vonatkozó döntésének alapjául, hogy egyrészt a rendes érték meghatározása során a vitatott SGA-költségeket beszámítja, másrészt pedig, hogy az IPE-t a továbbiakban nem belső értékesítési részlegként kezeli.

- 205 A felperesek hangsúlyozzák, hogy a jelen jogalap eredményességéhez nem kell bizonyítaniuk azt, hogy ha a megtámadott rendelet elfogadása előtt előadhatták volna az említett érvekkel kapcsolatos észrevételeiket, a hivatkozott rendelet tartalma eltérő lett volna. Elegendő az, ha ez az eset nem zárható ki teljes mértékben, mivel, ha nem történik eljárási szabálytalanság, a védelmüket jobban biztosíthatták volna. Az első és a második jogalapból kitűnik, hogy a felpereseknek módjukban állt olyan kiegészítő észrevételeket előterjeszteni, amelyekkel kétségbe vonhatták a Bizottság által a vitatott SGA-költségek figyelembevételével és a vitatott kiigazítás alkalmazásával a megtámadott rendeletben bevezetett módszerváltások megalapozottságát. Ily módon nem zárható ki teljesen, hogy a Bizottság az említett jogalapokban felvetett kérdéseket illetően eltérő döntést hozott volna, ha a közigazgatási eljárás során a felpereseket tájékoztatták volna a 2019. augusztus 2-i levélben szereplő információkról.
- 206 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 207 A felperesek védelemhez való jogának állítólagos – az SGA-költségek, valamint a vitatott kiigazítás tekintetében történő – megsértésére vonatkozóan felhozott érvek vizsgálatát megelőzően emlékeztetni kell az említett jogra vonatkozó alapelvekre.
- 208 A védelemhez való jog tiszteletben tartása az uniós jog általános alapelvének minősül, amely jognak a szerves részét képezi a meghallgatáshoz való jog (lásd: 2014. július 3-i Kamino International Logistics és Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélet, C-129/13 és C-130/13, EU:C:2014:2041, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. december 12-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-643/11, EU:T:2014:1076, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 209 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának feltétele, amely a dömpingellenes vizsgálati eljárásokban alapvető jelentőséggel bír, hogy az érintett vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valóságosságáról és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozó állításának alátámasztására felhozott bizonyítékokról (1991. június 27-i Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ítélet, C-49/88, EU:C:1991:276, 17. pont; 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76. és 77. pont; 2014. december 12-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-643/11, EU:T:2014:1076, 41. pont).
- 210 Az e jog tiszteletben tartásához kapcsolódó szabálytalanság fennállása csak abban az esetben vezethet a dömpingellenes vám kivetését elrendelő rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság folytán fennáll annak a lehetősége, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárult volna, ami így ténylegesen érintette volna a felperes védelemhez való jogát. Ugyanakkor e fél nem kötelezhető annak bizonyítására, hogy a Bizottság határozata eltérő lett volna, hanem csak azt kell bizonyítani, hogy ez a lehetőség nem zárható ki teljes mértékben, mivel az említett fél a feltárt eljárási szabálytalanság hiányában jobban tudta volna biztosítani a védelmét (2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-301/16, EU:T:2019:234, 66. és 67. pont; lásd még ebben az értelemben: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78. és 79. pont).
- 211 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amelyek a határozat alapját képezik, de nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végleges állásfoglalásra. Így e jog nem követeli meg azt, hogy a hatóság – mielőtt

véglegesen állást foglalna egy fél által előterjesztett bizonyítékok értékeléséről – e félnek további lehetőséget nyújtson az említett bizonyítékokkal kapcsolatos nyilatkozat tételére (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Tulli Allan Burlington kontra EUIPO ítélet, C-155/18 P–C-158/18 P, EU:C:2020:151, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2010. május 19-i IMI és társai kontra Bizottság ítélet, T-18/05, EU:T:2010:202, 109. pont; 2015. március 9-i Deutsche Börse kontra Bizottság ítélet, T-175/12, nem tették közzé, EU:T:2015:148, 344. pont).

- 212 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni a felpereseknek egyrészt az SGA-költségeket, másrészt a vitatott kiigazítást illetően a védelemhez való jog állítólagos megsértésére vonatkozóan tett kifogásait.

A vitatott SGA-költségekre vonatkozó kifogásokról

- 213 A felperesek szerint a Bizottság a 2019-es általános tájékoztatóban jelezte, hogy a rendes érték meghatározása során a vitatott SGA-költségeket figyelembe szándékozik venni. A felperesek megjegyzik, hogy a Bizottság e megközelítését a 2019-es általános tájékoztatóval kapcsolatos észrevételeikben kifogásolták, arra hivatkozva, hogy a Bizottság ezen eljárásával ismét azt a koncepciót vette elő, amelyet a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat során is, és amelyet a felperesek kifogásainak hatására a 2018/1469 végrehajtási rendelet elfogadásakor végül elvetett.
- 214 Kétségtelen, hogy a 2019. augusztus 2-i levél 3–6. pontjában a Bizottság pontosította először is azt, hogy a felperesek a részükre megküldött kérdőívben adott válaszaikban említést tettek az Interpipe csoporton belüli kapcsolt társaságok közötti értékesítésekhez kapcsolódó költségekről, másodszer azt, hogy az e társaságok közötti értékesítések SGA-költségeket tartalmaztak, harmadszor, hogy az alaprendelet 2. cikkének alkalmazása során használt módszernek tükröznie kell az érintett vállalkozás által viselt valamennyi költséget, és negyedszer pedig, hogy a 2018-ban lezárt végleges felülvizsgálat és a 2012-ben lezárt időközi felülvizsgálat során tévesen zárták ki a vitatott SGA-költségeket, holott azokat már az eredeti vizsgálat során figyelembe kellett volna venni.
- 215 Mindazonáltal a Bizottság ezen észrevételei, amelyeket a felperesek a megtámadott rendelet elfogadását követően kaptak meg, nem tartalmaznak olyan ténybeli vagy jogi elemeket, amelyekről a felperesek korábban ne szereztek volna tudomást, és amelyekkel kapcsolatban ne fejthették volna ki álláspontjukat. Ezek képezik a Bizottságnak a vitatott SGA-költségekre vonatkozó végleges álláspontjának alapját, így a fenti 211. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében e tekintetben a védelemhez való jog megsértése nem állapítható meg.
- 216 Egyébiránt, mivel a felperesek, állításuk szerint, ha korábban közlik velük a 2019. augusztus 2-i levélben szereplő információkat (lásd a fenti 205. pontot), a Törvényszék előtt felhozott érveikre hivatkoztak volna pótlólagosan a Bizottság előtt is, meg kell állapítani, hogy a jelen keresetben hivatkozott többi jogalap vizsgálata keretében ezen érvek összességét elutasította a Törvényszék. Így nem bizonyított, hogy ha a felperesek a közigazgatási eljárás során hivatkoztak volna ezekre az érvekre, ez eltérő eredményre vezethetett volna (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. április 30-i Tisza Erőmű kontra Bizottság ítélet, T-468/08, nem tették közzé, EU:T:2014:235, 217. pont).
- 217 Ennélfogva a jelen kifogásokat el kell utasítani.

A vitatott kiigazításra vonatkozó kifogásokról

- 218 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2019. augusztus 2-i levélben, amelynek időpontja egybeesik a megtámadott rendeletnek a Hivatalos Lapban való közzétételével, a Bizottság e rendelet indokolását olyan elemekkel egészítette ki, amelyek bizalmas jellegük miatt nem szerepelhettek e rendeletben. Az említett levélben a Bizottság válaszolt a felperesek által a 2019-es általános tájékoztatóra vonatkozó észrevételekben felhozott azon kifogásokra, amelyekre a 2019. június 27-i kiegészítő tájékoztatóban nem adott választ (lásd a fenti 22. pontot).
- 219 A 2019. augusztus 2-i levélben ismertetett négy elemet, amelyekre a Bizottság a vitatott kiigazítás alkalmazása során támaszkodott (lásd a fenti 151–155. pontot), a felperesekkel a 2019-es általános tájékoztató 34–42. pontjában közölték. A 2019-es általános tájékoztatóra vonatkozó észrevételeikben a felperesek felsorolták e négy elemet, és azokról állást is foglaltak.
- 220 A felperesek ugyanakkor azt állítják, hogy a 2019. augusztus 2-i levél olyan további indokokat tartalmaz, amelyek nem szerepeltek a 2019-es általános tájékoztatóban. A Bizottság így abban tett első alkalommal említést arról, hogy a szóban forgó szerződések rendelkezései értelmében az IPU-ról az IPE-re, illetve az IPCT-re szállt át a kockázatviselés terhe, és hogy az IPE létesítő okirata nem tér ki arra, hogy az IPU utasításai alapján járna el, hanem azt rögzíti, hogy az IPE a céljával kapcsolatos bármely pénzügyi, vagytonkezelési vagy kereskedelmi ügyletet végrehajthat.
- 221 Márpedig meg kell állapítani, hogy ezek a „további” indokok pusztán a 2019-es általános tájékoztatóban szereplő elemekre vonatkozó pontosítások, amelyeket a Bizottság a felperesek e tájékoztatóval kapcsolatban megfogalmazott észrevételei eredményeképpen tett. E pontosítások, amelyek az IPE létesítő okiratának és a szóban forgó szerződéseknek a felperesek által nyilvánvalóan ismert tartalmára vonatkoznak, nem tartalmaznak új ténybeli és jogi elemet, hanem olyan kérdéseket érintenek, amelyekkel kapcsolatban a felperesek az említett észrevételeikben nyilatkoztak.
- 222 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a 2019. augusztus 2-i levélben a Bizottság csupán a vitatott kiigazításra vonatkozó végső álláspontját ismertette, amelyet olyan elemek alapján fogadtak el, amelyekkel kapcsolatban a felpereseknek lehetőségük nyílt véleményük kifejtésére. E körülmények között a fenti 211. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nem állapítható meg a védelemhez való jog megsértése.
- 223 Egyébiránt a fenti 216. pontban kifejtett megfontolások a felperesek jelen kifogásaira is alkalmazandók.
- 224 A fenti megfontolásokra tekintettel a negyedik jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 225 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék az Interpipe Niko Tube LLC-t és az Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC-t kötelezi a költségek viselésére.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. július 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
Az eljárás és a felek kérelmei	6
A jogkérdésről	6
Az első, a felperesek IPU részére történő értékesítéseikhez kapcsolódó SGA-költségeknek a rendes értékbe történő beszámításának jogellenességére alapított jogalapról	7
A megtámadott rendeletnek a rendes értékre vonatkozó rendelkezéseiről	11
Az alaprendelet 2. cikke (3), (4) és (6) bekezdésének hatályáról	12
A gazdasági egység fogalmáról és annak következményeiről	14
A WTO Vitarendezési Testületének határozataira alapított kifogásokról	16
A vitatott SGA-költségek elméleti jellegéről	17
A Bizottság gyakorlatának megsértéséről	19
A második, az exportárnak a jutalékalapon dolgozó ügynök SGA-költségeinek és nyereségének megfelelő összeggel való kiigazításával elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapról	20
Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja és az azt megelőző rendeletek szerinti kiigazításnak az Interpipe csoportra történő alkalmazásának előzményeiről	23
– Az Interpipe csoportra a 954/2006 rendelet szerint alkalmazott kiigazításról és annak az első Interpipe ítéletben megállapított jogellenességéből fakadó következményeiről	23
– A vitatott kiigazítás alkalmazásáról	24
A vitatott kiigazítás alapjául szolgáló elemek felperesek általi megkérdőjelezéséről	25
A harmadik, az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság megváltoztatta a rendes érték és az exportár számításának módszerét	27
A rendes érték számítási módszerének a Bizottság általi megváltoztatására vonatkozó első részről	29
Az exportár számítási módszerének a Bizottság általi módosítására vonatkozó második részről	30
A negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról	32
A vitatott SGA-költségekre vonatkozó kifogásokról	34
A vitatott kiigazításra vonatkozó kifogásokról	35
ECLI:EU:T:2021:457	37

A költségekről 35